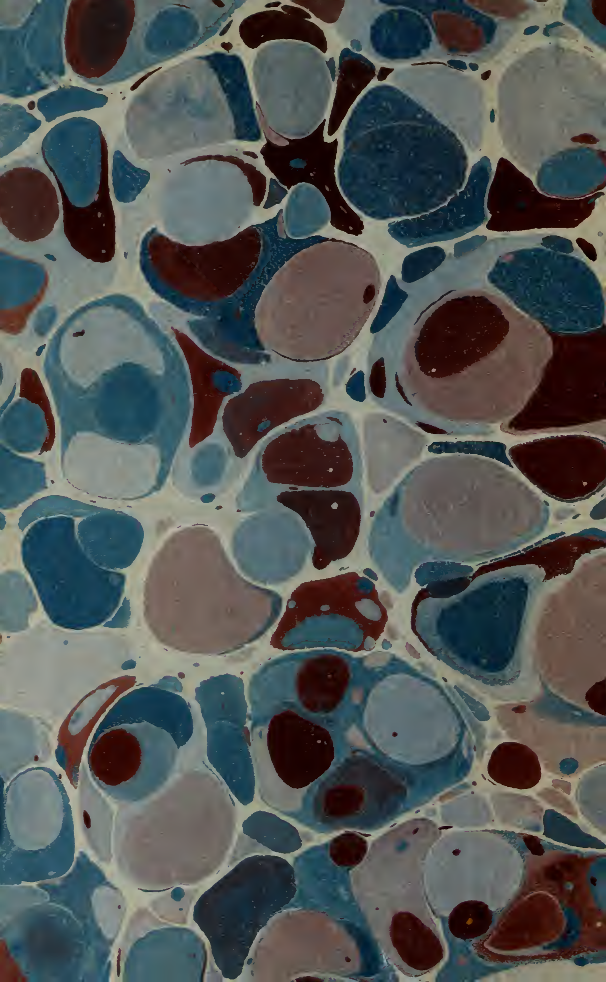
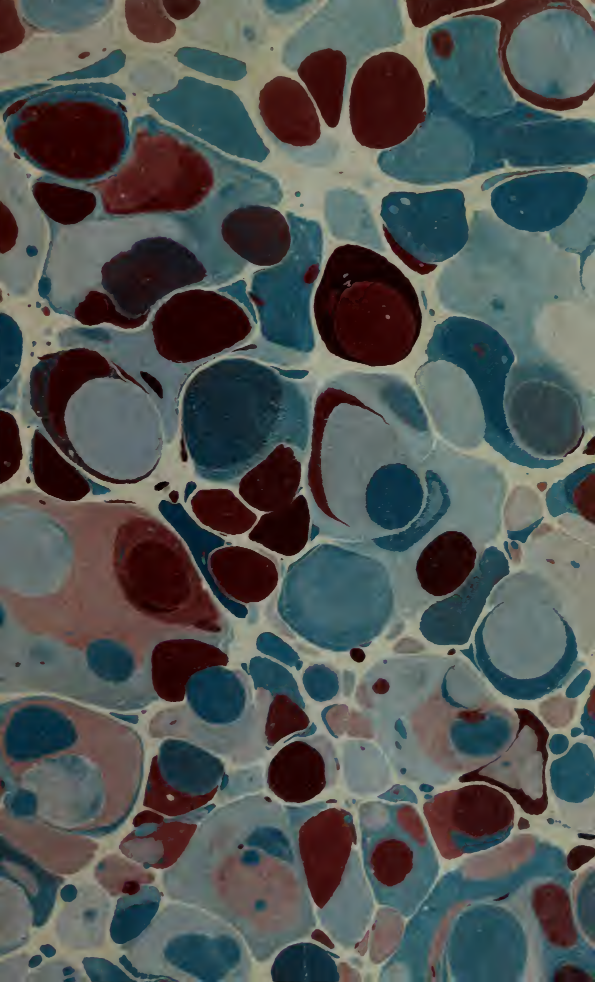

VOR UNGDOM.

Studenterkomedie

i 4 Akter med et Forspil.

Motivet til Forspillet frit efter Jules Verne.

Opført første Gang ved Studenterforeningens Forestilling paa Folketheatret den 25de November 1882.

Tilhører Studenterforeningen. Offentlig Opførelse forbydes.

trykt som manuskript for studenterforeningens medlemmer.

VOR UNGDOM.

STUDENTERKOMEDIE

I 4 AKTER MED ET FORSPIL.

(J. Lembcke)

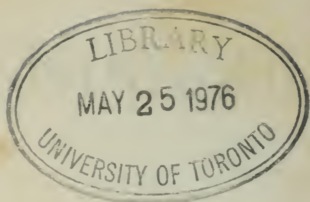

KJØBENHAVN.

STUDENTERFORENINGENS FORLAG.

TRIERS BOGTRYKKERI (H. J. SCHOU).

1883.

Personerne.

Frank, Kaptain paa „Suzanna".
Smith.
Bauer.
William, Jungmand.
Ole, Matros.
Sax, Medlem af et geografisk Selskab

} ombord paa „Suzanna".

Handlingen foregaar paa en øde Ø.

Jægermester Brok, Godsejer.
Beate, hans Søster.
Astrid
Hamlet, cand. polit. } hans Børn.
Eva Brok
Paola } Veninder.
Charles Storm, Forstelev.
Brynhilda, hans Søster.
Skovrider Barkelsen
med Døtre.
Adolf Jensen.
Peter, Tjener.
Maren, Stuepige.
Gjæster. Tjenestefolk.

Handlingen foregaar i Nutiden paa Herregaarden Skovnæs i det nordvestlige Sjælland.

FORSPILLET.

Plads ved Stranden. Klippeagtig Bred med Busk og Krat.

1ste Scene.

Frank (staar paa en Høj i Baggrunden tilhøjre og ser i en Kikkert udover Søen. Paa Stenene o. lign. sidde hensunkne Sax (studerende et Kort) William, Smith, Bauer, alle sportsmæssig klædte. Musik. „Vort Fødeland var altid rigt paa raske Orlogshelte", først kraftigt, dernæst dæmpet og hendøende efter Tæppets Opgang.

William (efter et Ophold).

Er der nogen Forandring med Vinden, Frank?

Frank (kommer ned i Forgrunden).

Det er akkurat det samme, og nu ser det ovenikjøbet ud til, at den lægger sig helt.

William (springer op).

Nej, det er til at blive gal over!

Alle (ligeledes).

Ja, det er fortvivlet!

Sang Nr. I. Chor.

Mel.: Satt i sin sal Niords bedröfvade maka.

Nej, det er dog for haardt!
Her maa jeg sidde med Klage
Som en Ørn i Bur, brudt er mit vilde Mod,
Se Dagen svinder bort, hist dog end ligger vor Drage
Stækket, Harmen brænder i vort Vikingblod.
Alt er ude, Haabet det allersidste brast,
Se, Suzannas Vimpel den dingler slap fra Mast,
Ak fra disse Strande
Skal du, o Suzanne!
Aldrig, nej aldrig føre os tilbage!

(Frank gaar tilbage til sin Plads, de andre synker hen i Fortvivlelse).

Sax.

Ja, vi har vel rejst! Aa, hvad vilde jeg ogsaa paa den Kutter, den forbandede Kutter!

William.

Ja, Sax, du er unægtelig mest at beklage af os allesammen. Jeg er kun en raa Matros, men, naar jeg tænker paa, at vi har draget dig med i vor Ulykke, faar jeg næsten Taarer i Øjnene. (til Smith) Kom med Kognaken! (drikker) Der, Sax! Drik og styrk dig! Vi venter af dig, at du vil vise det moralske Mod, som man maa forudsætte hos en Mand, der er — Lærer i Geografi ved en højere Pigeskole.

Sax.

Ja jeg er heller ikke bange for at falde som Martyr for Videnskaben, men det kreperer mig, at jeg skal lægge mine Ben paa saadan en elendig Ø, der ikke engang staar i „Erslevs store“. Men, for at tale om noget alvorligt, hvordan gaar det med Provianten, er der nogen Udsigt til Middagsmad?

William.

Ja, Ole er jo roet i Land med Jollen, men det lader ikke til, at han kommer tilbage. Naar vor Beholdning slipper op, maa vi jo haabe paa at skyde et Par Ænder eller maaske ovenikjøbet en Sælhund. Holder du af Sælhundesteg?

Sax.

Aa, fy for Pokker! saadan noget skal man ikke spøge med.

Frank (slaar Kikkerten sammen og kommer ned i Forgrunden).

Nej, der er ikke Spor at se af Eskadren. De har altfor stort Forspring. Det kan ikke nytte at skjule det længer, vi kommer ikke til Kapsejlads i Svendborg den Gang, og Suzanna gaar glip af Præmien (ærgerlig Mumlen).

Smith.

Ja, havde vi bare taget Topsejlet, dengang jeg sagde det, saa havde vi ikke havt den Skandale med Masten, der gik overbord, og al den Forsinkelse igaar.

Sax.

Ja men, Frank, hvorfor Pokker tog du ikke ogsaa denne her, hvad var det den hed?

Frank.

Det skal jeg sige det ærede søkyndige Medlem. Vi var komne saa sent afsted, at, hvis vi skulde naa de andre, var der ikke andet for end „gaa paa“.

Sax.

Ja, jeg har al mulig Respekt for Jonas Lie, men jeg er bange for, at det snarere gaar os som den anden Jonas, der havarerede i Gabet paa en Hvalfisk.

Bauer.

Men hør, Frank, vil du ikke sige os, hvad du nu tænker at gjøre? For til Svendborg kommer vi altsaa ikke.

Frank (tager Kortet fra Sax).

Ja, ser I, vi befinder os for Øjeblikket paa den lille Ø Nexelø, 55° nordlig Bredde og 9° østlig Længde, ikke sandt, Geograf?

Sax.

Regnet efter Greenwich, ja. Vi kan med det samme gjøre opmærksom paa, at den Slags Smaaøer er meget almindelige Dannelser i disse Have. De er oprindelig dannede ved Koralrev, som under Søfuglenes Medvirkning —

Frank (afbryder).

Tak, det ved vi. Vi har et Par Mil til nærmeste Søstad, og tæt ved den ligger Jægermester Broks Gaard, Skovnæs, hvor William jo egenlig agtede sig hen. Jeg foreslaar altsaa, at vi sætter ham i Land i Byen, hvor vi indtager Proviant. Derfra gaar vi paa et Krydstogt. Om fjorten Dage er der Kapsejlads i Aarhus, hvor vi maa være med. Vi skylder Rhederiet at forsøge at tage en Præmie der, da vi opgiver Svendborg.

William (rejser sig).

Maa jeg stille et Ændringsforslag, nemlig, at vi sejler lige ned til Skovnæs og over Strand-

hug der. Vi kan let overrumple Gaarden, dens Besætning er for Øjeblikket meget svag, da den, saavidt jeg ved, kun bestaar af Kvinder. Vor Ankomst vil i høj Grad bidrage til at udfylde „det tomme Rum“, nemlig Mangelen paa Herrer, og vil blive hilset med Jubel. Der er en herlig, yppig Natur. Jorden og Haven frembringer af sig selv alt, hvad der er nødvendigt til Livets Ophold. Det eneste, der vil blive forlangt af Jer, er nogle Timers dagligt Arbejde paa Kroketplænen, da de unge Damer er meget lidenskabelige Spillere. Min Onkel er en herlig Mand, der er bekjendt i hele Amtet for sit rene Højrestandpunkt – og sin uovertræffelige Vinkjælder.

Sax.

Mig synes, der er Mening i hans Tale!

Smith og Bauer.

Hør, hør!

Frank.

Ja, Tak for din venlige Indbydelse, William, men jeg maa med Tak afslaa den baade for mit eget og mit Mandskabs Vedkommende. Jeg kan ikke staa mig ved, at de bliver blød-

agtige ved at hengive sig til et yppigt Ferieliv paa Skovnæs.

Alle (ironisk).

Aa!

Frank.

Ja det kan ikke hjælpe. Jeg ved bedst selv, hvor godt der er at være paa Skovnæs. Bliver vi først fortøjede der, saa kommer vi heller ikke til Kapsejlads i Aarhus. Der er ikke andet for, vi maa modstaa Fristelsen. (Almindelig Knurren.) Hvad behager, er her Mytteri? har I glemt, at I har lovet at lystre mig blindt?

Sang Nr. 2.

Mel.: Vikingebalken.

Ad det stormende Hav, over Bølgen den blaa
Tro at følge, hvorhen jeg end bød,
Var vor Vikingelov, I har svoret derpaa;
Vil I svigte mig nu i min Nød?

Husk, en Kapsejler brav, som en ægte Korsar,
Tidt maa nægte sig Nydelsens Lyst!
Hvis I spørge hvorfor, tavs jeg peger til Svar
Paa Medaillen, der dækker mit Bryst (peger paa sin Kapsejladsmedaille).

Vidt vi sværmed, og tidt vandt vi Hæderens Krans,
Hvor det kneb, og hvor Sejren var sén,
Husk, hvor stolt! naar Suzanna tog Têten med Glans
Og kom ind som en flot Nr. 1!

Smith.

Ja, men husk paa, Frank, at du har lovet os en Festmiddag i Svendborg og en Dans med de fynske Damer, og nu maa du give os Erstatning.

William.

Ja, gaa I nu bare ombord og gjør alting klart til at afsejle! saa skal jeg snakke et Par Ord med Kaptainen.

(Sax, Smith og Bauer gaa.)

2den Scene.

William, Frank.

William.

Hør, Frank, sig mig nu, hvorfor du ikke vil til Skovnæs.

Frank.

Jeg har jo sagt dig det, og naar du ikke vil tro —

William (afbrydende).

Hm, hm — ogsaa videre, saa skulde Pokker fortælle mig noget. Men Sagens Sammenhæng er vist egenlig den, — ja, det er et deli-

kat Spørgsmaal, men jeg er nødt til at være lidt indiscret. Da du for et Par Aar siden var ude paa Skovnæs, var du ikke fri for at sværme lidt for en vis ung Dame, ved Navn Astrid. Min kjære Kusine var dengang lidt vild og lunefuld. Du var noget ung, og hun har maaske ladet dig føle det. Som en Følge deraf trak du dig tilbage og har ikke senere vist dig paa Skovnæs.

Frank.

Ja, du har en meget levende Fantasi. —

William.

Netop! Derfor kan jeg ogsaa sætte mig ind i dine videre Hensigter. Du besluttede dengang, at du vilde gaa men vende frygtelig tilbage, som en flink Kandidat — med Non eller, hvad det nu kunde blive til. Men tag dig iagt, at der ikke kommer en og snapper hende fra dig imens! Der er en ganske særlig Omstændighed, som jeg skal betro dig. En gammel Tante har efterladt hende et lille Legat med den Bestemmelse, at, hvis hun ikke var forlovet inden sit 18de Aar, skulde hun indskrives i Vemmetofte Kloster. Hendes attende Fødsels-

dag falder endnu i denne Sommerferie. Du kan maaske akkurat komme tidsnok til at forhindre, at hun tager Sløret!

Frank (som flere Gange har villet afbryde ham).

Du vil nu maaske tillade mig at gjøre den Bemærkning, at du er fuldstændig paa Vildspor. Du maa respektere de Grunde, jeg anfører til min Vægring. I kan jo tage derned alene, men lov mig, at du ikke vil bede mig mere om at tage med!

William.

Ja, ja da! naar det endelig skal være. Men hør nu en Ting: da jeg rejste fra Kjøbenhavn, gav jeg Ordre til, at alle Breve til mig skulde sendes poste restante til Holbæk, som vi jo tænkte paa at anløbe. Jeg ventede nemlig at høre fra Skovnæs, og Brevet derfra skulde da afgjøre, om jeg vilde tage lige derned eller følge med til Kapsejladsen. Gjør mig den Tjeneste at opsætte din endelige Bestemmelse om at tage med eller ej, til Ole kommer tilbage, og jeg hører, om der er noget nyt derude fra! Han lovede at høre paa Stationen, om der var noget til mig.

Frank.

I ethvert Tilfælde tager jeg ikke med Jer, det giver jeg dig mit Ord paa! Jeg vil nu unddrage mig de andres Plagerier og sure Ansigter ved at gaa ned til den anden Side af Øen for at se, om jeg kan skyde et eller andet til Middag, for det lader jo til, at Ole bliver borte med det samme. Jeg overdrager dig Kommandoen saalænge. Vær saa god! (rækker ham sin Signalpibe). Farvel saalænge! (tager sin Bøsse og gaar ud tilvenstre).

3die Scene.

William, strax efter Sax.

William.

Farvel! Han er aldeles umedgjørlig. Saa er der ikke andet for, end at jeg selv maa berolige Folket.

Sax (kommer).

Naa, nu er Ole kommen. Hvad siger Frank? gjør han sig stædig fremdeles?

William.

Ja, ser du, han kan jo have Ret i, hvad han siger, paa en vis Maade. Sagen er egentlig

den (afsides) Ja, hvad Pokker skal jeg hitte paa? (højt) ja, du skal ikke sige noget til de andre om det, men Sagen er egentlig den, at Frank og min Onkel er temmelig uenige i Politiken.

Sax (overrasket).

Ja men Frank giver sig jo aldrig af med Politik.

William.

Nej, han taler jo ikke saadan om det, men sommetider er det dog, som om han ligesom hældede lidt til venstre, og min Onkel . . .

Sax.

Ja, men kunde man ikke finde et Kompromis?

William.

Nej, jeg er dog bange for, at det vilde gaa galt, men hør! du maa hjælpe mig lidt med at stille de andre tilfreds, for jeg ved, at du kan være Diplomat, naar du vil.

Sax.

Ja, jeg skal gjøre mit bedste, men det er dog Pokkers ærgerligt! nu siger de andre, at Vinden er god til at sejle derned, og andre Steder

kan vi jo ikke komme. Men, det er sandt, Ole havde et Brev med til dig, der er sendt efter dig fra Kjøbenhavn. Vær saa god! (giver ham det og gaar).

4de Scene.

William (bryder det).

Det er fra Skovnæs, og det har været 4 Dage undervejs. Det er fra Hamlet (læser) „Du maa endelig komme herud til Torsdag, da her skal være Bal i Anledning af Astrids Fødselsdag“ — Død og Pine, det er jo ogsaa den 10de Juli, altsaa idag! (læser) „Du kan maaske komme til at overvære en større Højtidelighed, idet man i velunderrettede Kredse venter en Forlovelse herude. Tante Beate og Brynhilda Storm agiterer. Hvis du selv har Fordringer paa ovennævnte Dame, maa du snarest anmelde dem. Kom endelig og tag nogle præsentable Herrer med! Din hengivne Fætter

Hamlet.“

Astrid forlovet! og med Brynhilda Storms Broder! for det kan jo ikke være nogen anden. — Tak, der vil jeg da nok ogsaa give et Ord med i Laget! Vi maa afsted strax, jeg maa have fat

i Frank! (vil ile bort, men stanser) Nej, hvad kan det hjælpe? Han svor jo paa, at han ikke vilde tage med os, hvad der saa skete, og han gaar ikke fra det. Hvorledes finder man nu en snedig Fortolkning af den Ed? Staa mig bi du, min Skytshelgen, Sankt Ignatius Loyola! Ikke tage med os? man maa altsaa faa ham til at tage afsted alene! — jeg har det, jeg har det! Han har overgivet mig Kommandoen og har sagt, at vi kunde tage derned, hvis vi vilde. Vi sejler fra ham uden videre! Dette Brev vil besørge Resten. Nu skal Suzanna opleve en Fart, som hun aldrig har set Mage til, for nu er jeg Kaptajn! (støder i Piben).

Sang Nr. 3.

Mel.: „Fremad, skotske Mænd".

Ja, afsted paa Stand!
Rask paa Dæk, hver Mand!
Giv agt, tørn ud, træd an!
Vær nu ikke sén,
Let de lange Ben,
Styrt over Stok og Sten!

Smith, Bauer, Sax, Ole (udenfor).

Højohøj, Kaptajn!
Hvad er der ivej'n?

Tag den blot med Ro,
Se vi kommer jo!
Men mon Fanden (træder ind)
Plager Manden,
Hvorfor gjør han alt det Spræl?
Hvad er der sket? fortæl!

William (samtidig).

Giv agt, giv agt o. s. v.

William.

Sig, er alting klart?
For nu kan vi snart
Lægge ud paany
Til en lystig Fart.
Vil I følge mig
Ad Bølge, jeg
Skal føre Jer i Havn,
Og glemt er Nød og Savn.

Choret (samtidig).

:,: Hurra, Hurra! :,:
Endt er nu Nød og Savn.

William.

Frank har overgivet mig Kommandoen, og i Kraft deraf meddeler jeg Jer, at Suzanna inden 5 Minuter skal være under Sejl til Skovnæs. Jeg har i dette Øjeblik modtaget en Depeche af

yderste Vigtighed. Frank vil ikke med, saa maa vi sejle uden ham.

Bauer.

Er du gal, skal vi lade ham blive tilbage alene her?

William.

Nej, Ole bliver her ogsaa med den lille Sejljolle. Ser I, jeg er moralsk overbevist om, at Frank i dette Øjeblik fortryder, at han før til mig svor paa, at han ikke vilde tage med. Men I ved, han gaar ikke fra sit Ord, og den eneste Maade at klare Sagen paa, er at vi lade vor brave Kaptajn i Stikken her paa —

Sax.

Paa det grusomste.

William.

Paa Nexelø, hed den nok. Jeg tør indestaa Jer for, at, naar Frank har læst dette Brev, sætter han Sejl til og kommer bagefter i Jollen. Er han ikke kommen til Skovnæs inden Aften, forpligter jeg mig til at vende tilbage hertil. Vil I med?

Alle.

Ja, ja!

William.

Ole, De bliver her tilbage og leverer Hr. Frank dette Brev og mit Kort! (skriver et Par Ord derpaa og giver ham det) Kom med, Ole, og sæt os ud til Suzanna! Og nu afsted! ombord og til Skovnæs!

Alle.

Til Skovnæs!

Chor.

Hør Kaptajnens Ord,
Alle Mand ombord,
Og klar ved Sejl og Ror!
Rap dig nu, min Gut,
Med Humør og Fut
Brænd los en dundrende Salut.
:,: Alle Klude op!
Nu med Flag paa Top
Ud for fulde Sejl
Og med Skum om Spejl
Staar Suzanne.
Munter Manne!
Snart vi lande
Hist i Havn,
Og glemt er Nød og Savn!
Hurra!

William (samtidig).

:,: Afsted, afsted! :,:
Ombord!

(Alle gaar).

5te Scene.

Frank (fra venstre).

Det var da ogsaa ærgerligt, at jeg skulde glemme mine Patroner! Tasken ligger vist nede ved Stranden, og jeg vilde helst undgaa at vise mig for mit Mandskab, til Skuffelsen og Ærgrelsen har sat sig lidt. De var svært opsatte paa at tage mod Williams Indbydelse.

„I beget Fjæs saas ikkun glade Træk,
Til Ry og Plyndring stod nu alles Haaben."

Ja, jeg undte dem saamænd gjerne at komme til Skovnæs, men selv vil jeg ikke derhen. Jeg har en Følelse af, at det er er bedst at Astrid Brok og jeg ikke mødes mere. Det var jo ikke andet end en Ferieforelskelse, men det har været mig lidt svært at komme ud over den. Jeg kan endnu ikke lade være med at gruble over Grunden til, at hun pludselig viste sig saa kold og forunderlig overfor mig. Det var efter at hendes Veninde, Brynhilda Storm, var kommen derned. Det var ligesom hun trængte sig ind imellem os. Men paa den anden Side var Frk. Storm yderst behagelig mod mig. Naa, det nytter ikke at tænke paa det! (Kanonskud udenfor)

Hvad Pokker er det? Signalet til Afgang! (Kanonskud). Hør, igjen! (iler op paa Højen i Baggrunden). Hvad i al Verden er dog det? Suzanna staar udefter med alle Sejl oppe! de sejler fra mig uden Afsked og Varsel; det var da ikke Meningen. Halløj! (vinker med Lommetørklædet) nej, de ser ikke, eller de vil ikke se.

6te Scene.

Frank, Ole.

Frank.

Naa, er De der Ole, hvad Pokker er det for noget? Er det til mig? (tager Brev og Kort) „William Brok p. p. c“, og et Brev (læser det hurtig igjennem, — efter et Øjebliks Betænkning) Er de langt ude?

Ole (peger ud over Søen, hvor „Suzanna“ i dette Øjeblik ses passere langt ude. Orkestret spiller Omkvædet af Sang Nr. 3.

Tæppet falder.

FØRSTE AKT.

Haven paa Skovnæs; i Baggrunden et Stakit tværsover Scenen, bagved dette Vejen og paa den anden Side af den en Aa med en Landgangsbro, hvorved der ligger en Baad. Tilhøjre i Forgrunden et Kirsebærtræ, hvorunder en Hængekøje, omgivet af en Skjærm af Bastmaatter. Tilvenstre et Bord og nogle Havestole; paa et Træ tilvenstre hænger en Gongong med tilhørende Slaginstrument.

1ste Scene.

Ved Bordet tilvenstre, hvorpaa der ligger Blomster og Grønt, sidder: Beate, Astrid, Eva, Paola, Brynhilda, beskjæftigede med at binde en Guirlande. I Hængekøjen skimtes Hamlet, næsten begravet under Aviser. Ved Kirsebærtræet staar en Salonbøsse og et Par Fleuretter.

Astrid.

Se saa! nu er den strax færdig, nu maa vi have Lov til at hvile os lidt. Men saa bliver Spørgsmaalet, hvad vi skal fordrive Tiden med til Frokost. Se, vi kunde naturligvis faa fat i Hamlet og drille ham!

Beate.

Nej hør, søde Børn! lad ham nu have lidt Fred. Husk paa, hvor I jagede med ham hele Dagen igaar!

Astrid.

Nej, det er ogsaa sandt, vi maa ikke overanstrænge ham. Han kommer til at holde for iaften paa Ballet: for han bliver da omtrent vor eneste Herre. Det er ogsaa en stor Skam af William, at han slet ikke lader høre fra sig. Jeg stolede saa sikkert paa, at han kom og bragte nogle Herrer med fra Kjøbenhavn.

Tante Beate.

Han kommer maaske alligevel. Det kan jo være, der er Brev med Posten idag.

Astrid.

Ja, vi vil haabe paa det. Men hør! skulde vi ikke sætte Hamlet til at læse højt for os? det kan han da ikke have Skade af.

Brynhilda.

Jo, det kunde rigtignok være morsomt.

Astrid.

Men hvem tør bede ham om det? for han er sommetider noget gnaven før Frokost!

Eva.

Aa, det tør jeg godt. (rejser sig) Hvor er han?

Astrid.

Han er vist henne i Hængekøjen endnu, men se godt efter! for han plejer altid at begrave sig under Aviserne for at beskytte sig mod Fluerne.

Eva.

Ja jeg skal nok finde ham. Kom du og gaa med, Paola! (de gaar hen til Hængekøjen) Hr. Hamlet!

Hamlet (farer op).

Ha, hvad er det? Ah, det er Dem, mine Damer! (de nejer.)

Paola.

Jeg troer virkelig, De sov!

Hamlet.

Ak nej, jeg drømte kun, jeg drømte saa dejligt, og nu vaagner jeg op til en endnu skjønnere Virkelighed. (Damerne nejer) Hvad er det for en Umulighed, De nu ønsker af mig?

Paola.

Blot at De skal komme hen og snakke lidt fornuftigt med os.

Hamlet.

Det kan man kalde at blive tagen paa Ordet! (rejser sig, alle tre sætter sig hen til de andre).

Astrid.

Har Du ikke noget nyt og morsomt at læse for os, Hamlet? Var der ikke noget i den sidste Læsetaske?

Hamlet.

Der var fem nye jødiske Fortællinger af Franzos.

Astrid (trækker paa det).

Naa, ja, men var der ikke noget, der var endnu morsommere?

Hamlet.

Ja, der er jo Adolf Jensens sidste Roman, „Muskler og Nerver“, men den er ikke kommen fra Karantænen endnu.

Brynhilda.

Hvad skal det sige?

Beate.

Jo, ser De, min Broder plejer gjerne at læse de ny Bøger igjennem for at se, om det er noget for de unge Piger.

Hamlet.

Ja, Landsfaderen, der jo alene ved, hvad der tjener til de unge Damers sande Gavn, har oprettet et særligt Detentionslokale paa en Hylde i det gule Bogskab, hvor der for Øjeblikket hensidder et større Antal literære Varetægts-arrestanter.

Brynhilda (til Hamlet).

Kjender De Adolf Jensen?

Hamlet.

Ja, det er en Skolekammerat af William og mig. Han har været herude engang i en Ferie for nogle Aar siden.

Beate.

Ja, det var virkeligt saadant et rart Menneske. Men hans Bøger! — (ryster paa Hovedet).

Brynhilda.

Ja der er jo mange, der ikke synes om hans Retning. Men det er dog godt, at der kommer lidt nyt frem.

Beate.

Ja, det siger jeg ogsaa; det er saa rart, naar man skal have noget til en Konfirmations-present. —

Hamlet (afbryder).

Ja, det er nu ikke Jensens Specialitet, ganske vist!

Brynhilda.

Jeg læste netop i Avisen imorges, at han efter Forlydende er paa en Fodtur her paa Egnen. Han er vist ved at skrive paa et stort Drama eller saadan noget.

Hamlet (halvt ved sig selv).

Hvor han gider!

Beate.

Ja, tænk! jeg synes det maa være saa kjedeligt for hans Familie.

Brynhilda.

Saa? det kan jeg ikke forstaa. Jeg har ganske vist ikke læst nogen af hans Bøger, men blot saadan kigget lidt i flere af dem, og jeg synes virkelig, at de er temmelig meget moralske — saadan.

Hamlet (som før).

Aa ja saagu'! eftersom Romanerne er iaar!

Beate.

Nej, maa jeg saa bede om Feuilletonen i Berlingske, den faar man da ikke søvnløse

Nætter af, og stort mere kan jeg ikke overkomme, naar jeg skal passe min Husholdning. For vi kan jo ikke allesammen løbe fra Hus og Hjem! Der kommer nu min Broder, han synes vist, at det er snart Frokosttid. Jeg maa nok op og se, hvorvidt det er med Bordet. (gaar tilvenstre).

2den Scene.

De forrige, Jægermesteren (Damerne arbejder videre paa Guirlanden).

Astrid.

Naa, Fader, var der Brev fra William?

Jægermesteren.

Ikke et Ord! og det kan jo ikke nytte at sende Vogn til Middagstoget, for han skrev jo udtrykkelig, at han vilde komme lige til Gaarden ved en ganske ny Befordringsmaade.

Astrid.

Ja, men, hvad kan det da være?

Jægermesteren.

Ja, hvor skal jeg arme Mand vide det! Sidst kom han jo ridende paa Bicycle, dennegang skulde det ikke forbavse mig, om han kom i Luftballon, den Vindbeutel!

Astrid.

Aa fy, Fader! Ja, jeg bliver frygtelig vred paa William, hvis han ikke kommer.

Jægermesteren.

Ja, det kommer til at knibe med Herrer til Ballet. Har du forhørt dig hos Skovrideren, Hamlet, om han ikke kunde skaffe nogle?

Astrid.

Ja, Hamlet, du maa virkelig ogsaa være lidt ivrig.

Hamlet.

Jeg har gjort alt, hvad man kan forlange af et Menneske. Jeg gik ned til Skovrideren igaar Aftes. Jeg sad i 2 Timer og snakkede Politik med ham, skjønt min Læge har forbudt mig al aandssvækkende Tankevirksomhed. Jeg spiste Mandens Rødgrød, — jeg hader Rødgrød om Aftenen, — og jeg prøvede paa at ryge hans Cigarer, — gid de maa forbedre sig!

Jægermesteren.

Ja, saa maa du selv tage fat for tre iaften, for jeg er s'gu for gammel til at lægge for. Du kan nu godt, naar du vil, men du vil gjerne knibe ud, det er Sagen.

Hamlet.

Ja, min nedbrudte Helbred tillader mig jo desværre ikke at deltage ret meget i Ballets Glæder.

Brynhilda.

De skulde virkelig gaa ned og tale med Doktoren, hvis De har det saa daarligt, Hr. Hamlet.

Hamlet (mørk)

Doktoren? Ak nej, Frøken; hans Kunst er afmægtig her! (rejser sig).

Brynhilda (til Jægermesteren).

Er der virkelig ikke noget at gjøre ved det?

Jægermesteren.

Nej, det er desværre sandt nok. — For han fejler ingenting, skal jeg sige Dem.

Hamlet.

Netop! Det er Navnet paa denne snigende Sygdom i Nutiden, som kræver saa mange Ofre: — Vi fejler ikke noget — vi lider bare, — hør, det er forresten en rar Cigar, du der har faaet hjem!

Jægermesteren.

Naa, det er da godt, at der er noget, der kan gjøre Indtryk paa dig endnu. Lad mig nu se, du strammer dig lidt op til iaften; hør, det er sandt, du kunde gjerne i dine lyse Øjeblikke tage dig lidt af de Krager, som huserer nede i de spanske Kirsebær.

Brynhilda.

Aa, maa jeg ikke? det morer mig saadan at skyde med Salonbøsse!

Jægermesteren (forbavset).

Ja for mig gjerne. Jeg kan snart sige med ham, den gamle Ægypter, eller hvad han var: „Mine Mænd er blevne til Kvinder, og mine Kvinder til Mænd". (gaar tilvenstre).

3die Scene.

De forrige.

Astrid.

Naa, Hamlet! du sidder nok og tænker paa, hvordan du skal faa engageret Damer til iaften. Ja jeg vil sige dig, at du maa ikke gjøre Regning paa at faa mere end 2 Danse med hver

af os, for du maa jo ogsaa danse med de fremmede Damer. — Aa se, hvor han ser modfalden ud! det skal du ikke bryde dig om, Hamlet, for vi skal nok inklinere for dig og gjøre alt for at more dig; du bliver Ballets Helt.

Hamlet (læner sit Hoved til hendes Skulder).

Aa, Gud hjælpe mig!

Astrid (kjæler for ham).

Stakkels Hamlet! Er du saa træt? Skal jeg bære dig hen i din Hængekøje igjen?

Hamlet.

Nej, der er ikke til at være paa denne Tid af Dagen for de infame Bremser.

Astrid.

Befaler du, at din Slavinde skal hente Fjerviften, for at holde de frække Dyr borte? — Ikke? ja, ja! Lad os saa bringe Guirlanden ned til de andre! Vil I to hjælpe mig? (til Paola og Eva) Tak, du behøver ikke at gaa med, Brynhilda! (Paola, Astrid og Eva gaar med Guirlanden tilvenstre, idet de udvexler betydningsfulde Blikke)

4de Scene.

Hamlet, Brynhilda (sysler ved Bordet).

Hamlet (afs.).

Tak, Skjæbne! igjen Tête à Tête! De kalder sig hendes Veninder, og saa er de saa ivrige for at faa den stakkels Pige gjort ulykkelig med mig! — Altsaa Konversation! (højt) Deres Broder kommer vel herover iaften, Frøken?

Brynhilda.

Ja jeg haaber det, hvis han ikke har for travlt med denne Skovtaxation, eller hvad det er.

Hamlet.

Er det Deres Broders Mening at slaa sig paa Forstvæsenet?

Brynhilda.

Nej, jeg troer nærmest. han vil se at blive klar paa, at han ikke har Interesse for det. Han har jo prøvet paa forskjellige Ting, men han bliver altid kjed af det i Længden. Han har saa vanskeligt ved at finde sig i vore smaa Forhold, navnlig efter at han har været i Udlandet. De ved jo, han var i Paris og Norditalien i Foraaret. Aa, jeg kjender saa godt

denne Fornemmelse af at skulle indsnævres og kvæles i Fordomme og Smaalighed! Det faar vi stakkels Kvinder tidt at mærke. Saasnart vi taler et Ord om at føle et Kald, der hæver sig over Suppegryden eller Støvekosten, saa har vi strax den plumpe Misforstaaelse, at vi vil tilegne os Mændenes Rettigheder. Ja, De er jo en af de faa fordomsfri Mænd, der forstaar, at hvad Kvinden vil, er jo netop at faa Lov til at være noget for Manden, at opildne ham til Kampen, at klare hans Blik for Problemerne og hjælpe ham til at føre dem til Sejr.

Hamlet.

Ja, Frøken, jeg hører med Beundring paa Dem, men jeg troer nok, at min store Navne og Stammefader vilde vende sig i sin Grav — dernede ved Helsingør, — hvis han hørte, hvad De der sagde. Jeg troer, han vilde sige til Dem som til Ophelia: „Gaa i et Kloster, gaa i et Kloster!“ De vilde blive meget skuffet ved de Kampfæller, De fandt i os. Husk paa, vi Nutidens Mænd er for det første ikke Spor af ærgjerrige!

Brynhilda.

Virkelig ikke? Har De virkelig aldrig havt en ærgjerrig Higen efter at opnaa en eller anden hæderfuld Stilling i Livet?

Hamlet.

Jo, da jeg var Dreng, da ønskede jeg saa inderligt, at jeg engang kunde blive — Politibetjent. Det var min Ærgjerrighed dengang. Men man lærer jo at slaa af paa sine Fordringer!

Brynhilda (afs.).

Det er underligt! hvis man ikke kjendte ham bedre, kunde man sommetider næsten tro, at han gjorde Nar ad en. (højt) De er et forunderligt Menneske; jeg forstaar mig slet ikke paa Dem.

Hamlet.

Ja, se, det kommer af, at De med Deres Umiddelbarhed er mig for — overlegen. Har De læst Søren Kierkegaard? Godt! ser De, jeg er saadan en Slags omvendt Johannes Forfører: idet jeg tager ironisk Sigte paa Samtiden, bliver den dialektiske Fordobling uendelig. Jeg ved ikke om —

Brynhilda.

Jo, det forstaar jeg nok.

Hamlet (afsides).

Det er s'gu mere end jeg gjør. (højt). Nej. som sagt, Frøken, Deres Umiddelbarhed passer ikke for Nutiden med dens Reflektion.

Brynhilda.

Nej, jeg troer egentlig ogsaa, at jeg egnede mig bedre til at leve i Middelalderen. (sætter sig).

Hamlet (afs.).

Saa, nu skal vi over til Middelalderen! Ak ja! (sætter sig og begynder at lege med Fleuretten).

Brynhilda.

Ja, jeg er naturligvis ude over Ingemann, men jeg føler mig tiltrukken af Middelalderen. Det var de store Følelsers Tid, fuld af brændende Kjærlighed og glødende Had, af store Bedrifter og store Forbrydelser. Aa, der er noget berusende ved dette Had! (Stumt Spil af Hamlet). Dette at kjæmpe mod sin Fjende med List og Magt, at efterspore hans Rænker og skuffe hans Efterstræbelser, at lege med Faren, der svæver over ens Hoved! Og saa tilsidst,

naar han troer sig tryg, at falde knusende over ham og sige: (Hamlet hugger pludselig Fleuretten ned mod Jorden) — Gud, hvor jeg blev angst!

Hamlet.

Ha! der fik jeg den dog tilsidst! Undskyld min Afbrydelse, Frøken! men ser De, det var Bremsen, det var denne lumske Fjende, som i saa lang Tid har forstyrret min Hvile i Hængekøjen; den satte sig der lige foran mig, og saa lod jeg mig overvælde af mit mere end — middelalderlige Had til den. Vil De se! det er den rigtige gamle Bremse, nu skal jeg nok faa Bugt med de andre. Jeg haaber da ikke, at jeg forskrækkede Dem, Frøken?

Brynhilda (tvungen).

Aldeles ikke, det er kun den tossede Nervøsitet. Naa, der har De Fleuretterne; ja De husker jo, at De har lovet at lære mig at fægte? For Øjeblikket er jeg imidlertid ikke oplagt; men siden maaske?

Hamlet.

Jeg er altid til Tjeneste! De talte før om, at De vilde prøve paa at skyde med min Salonbøsse. Jeg ved ikke om —

Brynhilda.

Aa, Tak, jeg er egentlig noget nervøs idag.

Hamlet.

Som De vil. Ja saa troer jeg, at jeg selv vil tage den og gaa ud for at se lidt til Skovskaderne nede ved Vejen. Hvis jeg træffer paa en eller anden brugbar Herre til iaften, skal jeg nok tage ham med, hvis jeg kan komme ham paa Skud. (Hilser og gaar ned imod Baggrunden, medtagende Bøssen).

5te Scene.

De forrige. Eva, Paola (fra Baggrunden, møder Hamlet, standser og taler med ham).

Brynhilda (i Forgrunden).

Ja, gaa du kun! Aa, han er ligesaa slap og kraftesløs som de andre! et ganske godt Hoved, men uden Begejstring og uden Sjælsadel. Jeg havde troet, at der var slumrende Kræfter i ham, som kunde vækkes, men det nytter ikke. Jeg kan ikke redde ham. Saa faar han gaa tilgrunde!

Paola (kommer ned i Forgrunden).

Naa, Brynhilda! Jeg synes, De ser saa tankefuld ud.

Brynhilda.

Aa, naar De bliver saa gammel som jeg, saa faar De ogsaa noget at tænke paa. Hvor jeg misunder Dem at være saa frisk og uberørt af Tidens Uro! Hør! sig mig, har De aldrig følt Savnet af saadan en Følelse, som kunde opfylde Deres Sjæl med Tanken om en anden?

Paola (forlegen).

Aa, jeg har jo Eva.

Brynhilda.

Ja, De og hun er jo uadskillelige, men det var ikke det, jeg mente, (de gaar under fortsat Samtale op imod Baggrunden).

Hamlet (som er kommen ned i Forgrunden tilhøjre i Samtale med Eva).

Ja, men Frøken, vil De ikke indrømme mig, at jeg egentlig er et barnligt Gemyt?

Eva (leende).

Ja, De kan jo sagtens faa mig til at indrømme alt muligt! Ved De hvad, sommeti-

der er jeg nærved at være bange for Dem; De ved saa forfærdelig meget, og De har saadan en umaadelig Livserfaring. Det er ligesom Brynhilda Storm, hun gaar ogsaa altid og spekulerer over Livet. Det bryder jeg mig slet ikke om; jeg troer, man er lykkeligst, naar man ikke studerer Livet saa meget.

Hamlet.

Ak ja, Frøken! De ved ikke selv, hvor dyb en Levevisdom der ligger i de Ord, De der siger.

Eva.

Se, nu gjør De jo Nar ad mig igjen!

Hamlet.

Nej, Frøken! jeg har gjort Nar ad meget og mange — mest af mig selv forresten, men saa bundfordærvet er jeg dog ikke. Hvorfor vil De ikke have Tillid til mig? husk paa, vi er jo egentlig lidt i Familie med hinanden, men det har De aldrig villet erkjende. Kunde De ikke i Betragtning af min høje Alder og min „umaadelige Livserfaring“ antage mig som Slægtning, f. Ex. med Prædikat af „virkelig Onkel“.

Eva (betænksom).

Ja, hvis jeg kunde stole paa, at De altid vilde være saa skikkelig som idag, saa kunde jeg jo gjerne antage Dem paa Prøve i en otte Dages Tid. — Hvor skal De hen nu? Naa paa Jagt. Nu maa De ikke være for streng ved de stakkels Krager!

Hamlet.

Nej, jeg skal ikke skyde for haardt. Ser De, min Bøsse er af den ganske nye Konstruktion, som er tilladt af „Foreningen til Dyrenes Beskyttelse". Den virker aldeles smertefrit. — Men De kan jo gaa med for at passe paa mig.

Eva.

Ja, vi kan i alt Fald følges gjennem Kjøkkenhaven. Hør! jeg skal betro Dem noget, hvis De vil lade være at sige det til de andre. (hvisker). Jeg har fundet en ganske ny Stikkelsbærbusk med store, gule Bær! men der er ikke andre, der faar det at vide, end De og Paola.

Hamlet.

Nej, tys! Lad os bare lade som ingenting.

(De lister ud tilhøjre).

6te Scene.

Brynhilda, Paola (er komne ned i Forgrunden). Strax efter Charles Storm.

Brynhilda (fortsættende Samtalen).

De har altsaa virkelig aldrig været forelsket?

Paola.

Nej.

Brynhilda (afsides).

Stakkels Barn! (højt) Har De da aldrig truffet paa en ung Mand, som gjorde et dybere Indtryk paa Dem?

Paola.

Nej, det kan jeg ikke sige. Jeg har været sammen med mange unge Herrer, som jeg syntes godt om, og nogle, som jeg syntes rigtig godt om —

Brynhilda.

Men blandt dem igjen var der dog maaske én, som De syntes allerbedst om.

Paola (tøvende).

Aa, det ved jeg dog ikke —

Charles Storm (udenfor Laagen).

Buon giorno, mine Damer! er det tilladt? (gaar ind).

Paola (hurtig).

Ah, goddag, Hr. Storm! vær saa god at træde nærmere! (afs.) Det er saamænd første Gang, han er kommen mig tilpas!

Brynhilda.

Godmorgen, Charles! Du kommer tidligt.

Paola.

Ja, Dagen begynder jo noget tidligere for Deres Broder end for os stakkels Damer.

Storm (komplimenterende).

O, Signora, min Dag begynder først nu!

Paola (nejer).

Ah, man kan høre, at De har været i Galanteriets Hjemstavn; men husk paa, at vi nordiske Kvinder er kolde som den evige Is, der bedækker vore Have.

Storm.

Aa, „om danske Piger et Rygte siger“ —

Paola.

„At ej for Smiger de give Kjøb“, ja det er frit lokaliseret; men De maa ikke staa og spilde Deres Komplimenter paa mig. De har vist noget at tale med Deres Søster om.

Brynhilda.

Ja, kom Charles! Undskyld et Øjeblik, Paola!

Storm.

Addio, Signora!

7de Scene.

Paola, (strax efter) William.

Paola.

Addio Signore! (Storm og Brynhilda gaar ud tilvenstre). Det var da godt, at jeg slap for det Forhør! Brynhilda har saadan en egen Evne til at bringe en i Forlegenhed med sine Spørgsmaal. — Der var én, sagde hun. Maaske! — Ja, det vil sige, jeg var saamænd slet ikke forelsket i ham, aldeles ikke, men jeg kunde saa godt lide ham. (William viser sig udenfor Laagen og standser ved at se Paola. Musiken spiller dæmpet „Det gick en jungfru uti en hage, till henne kom der en ung sjöman"). Han var saa rar og saa morsom, og saa dansede han saa udmærket. Ja, bare han var her iaften! men det kan jo ikke nytte at vente ham mere. Den sidste Gang, jeg dansede med ham, var ved Studenterkarnevalet. Ja, hvor vi

morede os den Aften! Og han saa nu saa godt ud i den Sømandsdragt!

William
(har sagte nærmet sig og siger samtidig med den sidste Strofe af Melodramaet):

Godmorgen, Frøken, her har De mig!

Paola. (udstøder et Skrig).

William.

Ja, det er mig.

Paola.

Nu har jeg aldrig kjendt Mage! Hvor kommer De dog fra? og i den Dragt!

William.

Med Poul Franks Kutter, som jeg fører for Øjeblikket. Vi skulde til Kapsejlads, men besluttede istedetfor at gjøre en Afstikker hertil. Vi kom i dette Øjeblik. Kutteren gaar tilankers i Bugten derude. Jeg gik i Land ved Skibsbroen og løb herned for at faa fat i en Baad og hente Mandskabet i Land. De skulde bare se dem! Lutter vilde, forvovne Karle! det vil sige, det er meget nette Mennesker; De

kjender dem vist næsten alle fra Karnevalet sidst.

Paola.

Det er jo ypperligt, saa faar vi da Kavalerer til Ballet iaften.

William.

Ja, det troer jeg! Men nu maa jeg have fat i Baaden og afsted. Hør, Frøken, har De ikke Lyst til at ro med ud til Kutteren? saa faar De den at se med det samme.

Paola (tøvende).

Ja, det vilde jeg gjerne, hvis det bare gaar an.

William.

Aa, jo, vist saa! De er da ikke bange for at sejle?

Paola.

Nej, med Dem tør jeg nok. Aa, jeg kan saa godt lide alt saadan noget Søvæsen. Naa, lad gaa da!

Duet. Sang Nr. 4.

Mel.: En Sømands Brud har Bølgen kjær.

Paola.

Saa før mig bort!

William.

Saa langt De vil!

Paola.

Jeg elsker Bølgens kjække Spil,
Men pas dog paa!

William (hjælper hende i Baaden).

Med mig De tryg
Kan ride Bølgens Ryg.
Paa Sømands Tro jeg lover, Dem
at føre frelst og sikker hjem.
(støder fra Land).

Begge.

Afsted til fjerne Lande, men
vi kommer strax igjen!
(De ror bort tilhøire).

8de Scene.

Charles Storm, Brynhilda (fra venstre).

Storm.

Ja, det kan ikke hjælpe, hvad du saa siger; jeg maa have en Ende paa det. Jeg er vis paa, at det lykkes, naar jeg blot gaar rask tilværks. Diable! De danske Damer er vel ikke vanskeligere at besejre end alle andre!

Brynhilda.

Tag dig iagt for at begaa en Ubesindighed, Charles! Den kunde let ødelægge det hele. Giv blot Tid og lad mig virke i Ro! Ser du, Sagen er vist den, at du har en Rival.

Storm (theatralsk).

En Rival! hvor er han? hvad er hans Navn?

Brynhilda (rolig).

Det kan jo være dig det samme. Du kan jo dog ikke udfordre ham. I dette Land duellerer man ikke med en Medbejler som i Paris, og man bruger heller ikke Dolken som i Italien, men man rydder ham afvejen ved — Gift. Overlad ham til mig, for han existerer nemlig ikke i Virkeligheden, men kun som et Minde, der forfølger Astrid. Jeg troer, at det er saaledes, men jeg skal nok faa Vished derom, maaske endnu idag. —

Storm.

Godt! men inden Aften maa Sagen være i Orden. (Kanonskud udenfor). Hvad var det? (Kanonskud) Hør, nu igjen! (iler hen til Aaen). Hvad er det? Der ligger jo en Kutter tilankers ude i Bugten. Nu gaar de fraborde! Der er en Dame med!

9de Scene.

Astrid og Eva. Jægermesteren, Beate. De forrige.

Beate.

Men hvad er dog det for en Skyden? Kan det ikke være et af Pantserskibene? Tænk, hvor det var morsomt! Saa kunde vi invitere alle Officererne og Kadetterne til Ballet iaften!

Astrid (ved Broen).

Kom, kom! Skynd Jer! Det er William og alle de andre; jeg er vis paa, det er ham. Nu skal vi holde Sommerferie for Alvor!

Alle (iler hen til Broen).

Hvad for noget?

Sang Nr. 5.

Chor.

Mel.: Da Vaartoner lød.

Se, Ferien lander
for brusende Bør
med flyvende Banner.
og Liv og Humør
som Ladning den bringer
i Lasten os hjem.
:,: O, hør, hvor det klinger!
Hurra, det er dem! :,:

Chor (udenfor Scenen).

Til Feriens grønne,
forjættede Kyst
os lokker den skjønne
Sirenernes Røst.
Med Solskin og Sommer
det blinker derfra.
:|: Vi kommer, vi kommer,
Her er vi, Hurra! :|:

(Baaden lægger til med William, Sax, Smith, Bauer og Paola).

Chor fra Land (samtidig).

Velkommen, Velkommen, Velkommen
Hurra!

Tæppet falder.

ANDEN AKT.

Samme Dekoration.

1ste Scene.

Hamlet (kommer trækkende ind ad Laagen med) Adolf Jensen.

Adolf (strittende imod).

Men, Herregud, Mand! saa hør dog paa, hvad jeg har at sige!

Hamlet.

Ingen Vrøvl! Du har bare at følge med. (lukker Laagen). Se, saa! nu kan du ikke rende fra mig. Værsgo', der har du en Cigar, læg du dig bare ganske rolig i Hængekøjen der og gjør dig det mageligt.

Adolf (lægger sig tilrette i Køjen).

Naa, lad gaa da! (tænder) Gudbevares, hvor jeg blev varm af den Historie! Saa vil du

4*

maaske forklare mig, hvad Meningen er med det hele.

Hamlet.

Jo! ser du, vi mangler Herrer til et Bal, her skal være iaften, og da Damerne plagede mig for, at jeg skulde skaffe nogle, tog jeg tilsidst i Fortvivlelse min Bøsse og gik ud med det Forsæt, at den første præsentable Mandsperson, jeg traf paa, vilde jeg bringe med tilbage, død eller levende. Men jeg havde ikke ventet at træffe paa saa ædelt Vildt.

Adolf (i Hængekøjen).

Ja, ser du, jeg skal sige dig, jeg er paa en Tur her paa Egnen. —

Hamlet.

Ja, det er rigtigt, for det har staaet i Avisen.

Adolf.

Naa, ja! Jeg vil nemlig gjerne have Ro til at arbejde paa en ny Roman, som jeg skriver paa, og da Scenen er henlagt til Nordsjælland, skulde jeg have nogle Naturbeskrivelser herude fra; der var navnlig et Par Punkter her i Nærheden af Gaarden, som jeg kunde huske fra

mit sidste Besøg herude. Jeg opholder mig paa Kroen en halv Mil herfra i dybeste Incognito, men saasnart Arbejdet er skredet lidt længere frem, vil jeg naturligvis komme herop og hilse paa din Familie. Hør, denne Plads kunde jeg forresten bruge. (tager en Notitsbog frem og skriver).

Hamlet.

Hvad Pokker! er du ogsaa bleven Maler?

Adolf.

Nej, jeg noterer mig bare Omgivelserne for at bruge dem i Sceneriet.

Hamlet (leende).

Naa, du vil have optaget Liste over Inventariet; ja jeg skal gjerne hjælpe dig: — Der er et Kirsebærtræ med en Stærekasse, saa god som ny, et Bord og nogle Stole, den ene lidt i Stykker i Ryggen, en Udsigt over en Aa, ikke forhen trykt.

Adolf.

Ja, Tak, det kommer vi nok ud af. Det er meget værre, at der er en af Hovedpersonerne, der slet ikke vil forme sig for mig, og mit sidste Haab er, at Virkeligheden, min Muse,

vil lade mig mødes med en eller anden, der kan give mig et Motiv.

Hamlet.

Det er formodentlig en Præst?

Adolf (ler).

Nej, ikke denne Gang. Det er den kvindelige Hovedfigur i Bogen. Den handler om en ung Forfatter, der er berømt og begavet, men livstræt og brudt; han træffer sammen med en Kvinde, og i Forholdet til hende sker der en Udvikling i ham, idet hun inspirerer ham og kalder hans skabende Evne tillive paany. Jeg har tænkt mig hende som en ubændig og energisk Personlighed, i stadig Kamp mod Samfundets Fordomme. — De elsker hinanden, og saa ender det med, — at han dør.

Hamlet.

Ja, men hvorfor Pokker maa de ikke faa hinanden?

Adolf.

Nej, det plejer jeg jo ikke. Jeg har nu ogsaa allerede saadan en brilliant lang Dødsscene til ham. Og — min Forlægger vil nødig have, at Bogen bliver mindre end 10 Ark.

Hamlet.

Nej, der er naturligvis højere Fordringer i Kunsten, som man maa respektere. — Men det bliver vanskeligt nok med den kvindelige Hovedperson. (afsidos) Død og Pine! Brynhilda Storm! Sikken en Idé! det var noget for hende at inspirere en Digter. — Bare man kunde stole paa Fyrens Takt! (højt) Hør nu, Jensen! du kalder dig Naturalist, meget respektabelt! men, naar jeg nu opfyldte dit Ønske og førte dig sammen med en Dame, som indvilligede i — at sidde for dig, kunde jeg saa stole paa, at du vilde benytte dine Erfaringer med Discretion?

Adolf (ivrig).

Naturligvis, det forstaar sig. Det er jo, som sagt, kun et Motiv, jeg vil have; du kan være rolig for —

Hamlet.

Godt, jeg skal da introducere dig hos en Dame, som er her i Huset for Øjeblikket, og som jeg troer vil kunne gjøre Tjeneste som Ideal — for dig. Men det bliver vanskeligt at faa den Sammenkomst istand, da du jo ikke vil give dig tilkjende. Hun opholder sig daglig

her ved Hængekøjen. Lad mig se paa Listen! Vi har nemlig maattet fordele Brugsretten til Køjen mellem Abonnenterne. (ser paa en Plakat paa Træet). Lad os se, her staar det: Frk. Storm 12—1. (ser paa sit Uhr). Ja, det varer lidt, inden hun kommer. Vi kan tage det med Ro, de andre er ved Frokostbordet. Har du faaet Frokost?

Adolf.

Tak! jeg trænger ikke til noget.

Hamlet.

Ja, for jeg kunde jo ellers godt skaffe os noget i al Hemmelighed. Ja, hvad skal jeg saa traktere dig med? Det er sandt, jeg kan da byde dig nogle Kirsebær, de hænger lige over Hovedet paa os. Vent bare! (begynder at klatre op i Træet). Ja men, Død og Pine, Jensen! Hvordan vil du bære dig ad med at introducere dig hos din skjønne ubekjendte?

Adolf.

Ja, se jeg kunde jo give mig ud for en rejsende Haandværkssvend og bede hende om 5 Øre.

Hamlet.

Nej, det er for romantisk. Det kan du ikke være bekjendt.

Adolf.

Ja, lad bare mig om det, det skal jeg nok komme ud af.

Hamlet (kryber op i Træet).

Ja, læg dig nu bare paa Ryggen og luk Munden godt op, saa skal der strax komme nogle Kirsebær ned (forsvinder mellem Grenene).

2den Scene.

De forrige, Brynhilda (fra venstre med en Bog i Haanden).

Brynhilda.

Gudbevares, hvor de Mennesker er trættende med deres Løjer og Vittigheder; — jeg fik da i Forvirringen fat i Adolf Jensens sidste Roman; den ser ud til at være interessant, og jeg kan da ikke tage Skade af at læse den, jeg er jo ikke noget Barn længer. Nu vil jeg have mig en rolig Time i Hængekøjen. (ser paa sit Uhr). Ja, der mangler et Kvarter, inden min Time begyn-

der, men idag er der jo ingen, der tænker paa det. (gaar hen mod Køjen).

Adolf (raaber op til Hamlet).

Saa, nu kan jeg ikke mer.

Brynhilda (forskrækket).

Men, Gud, hvad er det? det er jo et vildfremmed Menneske!

Adolf (afsides, idet han farer op og hilser).

Tak, Skjæbne, der er hun! Det er dog ogsaa rædsomt! og nu sidder Hamlet deroppe og griner ad mig; man kan formelig se, hvor Træet ryster! Det er ligemeget, jeg skal vise ham, at jeg kan klare mig uden ham. (højt) Ja, Frøken, det er meget mod min Vilje, at jeg befinder mig i en saa — romantisk Situation.

Brynhilda.

Romantisk?

Adolf (afs.).

Jeg troer, det er bedst at være aandrig strax. (højt, med et forlegent Smil) Ja, Frøken, jeg tænker mig, at det er Dem, der har udspændt Deres Net her, (peger paa Køjen) og nu bliver De,

som rimeligt er, overrasket ved at finde saadan en løjerlig Fisk deri.

Brynhilda.

Ja, den sidste Betegnelse har jeg ikke noget imod, men jeg har forresten ikke sat noget Garn ud, mindst for Dem.

Adolf.

Nej, jeg mener blot, at jeg ved en Fejltagelse har forvildet mig derind, og nu vilde jeg gjerne —

Brynhilda.

— kastes ud i Vandet igjen maaske?

Adolf (afsides).

Hun er knusende overlegen! Det er ogsaa Pokkers, at den Grinebider til Hamlet sidder deroppe. Jeg maa gjøre en Kraftanstrængelse. (højt) Frøken! Deres Ironi er fuldstændig berettiget; jeg burde strax have indset, at man ikke i vor Tid klarer en Situation som min med et Par romantiske Fraser. Jeg beder Dem at lade mig forklare, hvorledes jeg befinder mig her under saa besynderlige Forhold.

Brynhilda.

De skylder ikke mig Regnskab for Deres Nærværelse her; men skal det endelig være, saa maa jeg bede, at det bliver kort.

Adolf (afsides).

Skulde jeg presentere mig strax? — nej, jeg vil dog først prøve et Angreb med nedslaaet Visir. (højt) Nu vel, Frøken. Jeg er paa en Udflugt her paa Egnen, og jeg kom da før gaaende derude paa Vejen, træt og varm. Jeg lukkede uvilkaarlig Øjnene for Solstraalernes grelle Lys og gik frem iblinde, idet jeg lyttede til den ensformige Lyd af mine Støvler, der knirkede gjennem Sandet. Da stansede jeg paa engang uvilkaarlig og slog Øjnene op: Jeg stod der udenfor Laagen og saa denne Plet ligge for mig, mættet med Kjølighed og dæmpet Lys, medens Solstraalerne sagte gled hen over Træernes Løv som en kjærtegnende Haand over den elskedes Haar. Det var et af disse Øjeblikke, hvor Naturens Skjønhed laaner den stille berusende Magt, som kan bo i en kjendt Parfume eller i — en trediveaarig Kvindes Smil. Der var over denne Have et Udtryk af kysk

Ynde, som drog mig til sig med uimodstaaelig Magt. Jeg maatte hvile ud her, blot for et eneste Øjeblik. Jeg gav efter for Fristelsen, og derfor staar jeg nu for Dem som en Forbryder mod alle Konvenientsens Love og Regler. (afs.) Jeg improviserer skam ikke saa daarligt!

Brynhilda (afsides).

Han begynder at interessere mig. Det er jo en pikant Personlighed. (højt) Hvis De ikke har noget derimod, vil De maaske bringe Konvenientsen det Offer at sige mig, hvem De er.

Adolf.

Hvem jeg er? Aa, Frøken, De har vist allerede gjættet det. Jeg hører til en Klasse af Mennesker, som er skabte til at leve i en evig Kamp med Samfundets konventionelle Love og Bud — og bestandig bukke under i denne Kamp, — som aldrig forstaar den Tid, hvori de lever, fordi den ikke forstaar dem. Derfor bliver deres Liv kun en hensynsløs Leg med dæmoniske Kræfter, en Række Vibrationer af et dødshidset Nervesystem. Deres Hulken bliver et Skrig og deres Smil en Grimace. For dem kan det være en kvægende Hvile at vaage Nat

efter Nat ved Spillebordet, skjønt deres rystende Haand knap kan føre Champagneglasset til de febertørre Læber. Saadanne Folk, de maa enten blive Digtere eller Forbrydere i Kraft af den skjæbnesvangre Magt, der er skjænket dem, Nervøsitetens farlige Gave.

Brynhilda (afsides).

Det er besynderligt. Jeg synes, at jeg kjender saa godt alt, hvad han der siger. Nu ved jeg, hvorfra det er! Jeg har læst det i „Muskler og Nerver". — Skulde det være ham selv? Det passer! Han er jo her paa Egnen. (højt) Ja, det er en besynderlig Maade, hvorpaa vi er trufne sammen, men vil De ikke hilse paa Ejeren og Familien her, siden De engang er her?

Adolf.

Det er mig desværre umuligt af særlige Grunde. Hvis det ikke er for meget forlangt, vil jeg endogsaa bede Dem om, ikke at omtale dette Møde.

Brynhilda (afsides).

Aa, jeg skal nok faa at vide, om det er ham. (højt) Nu vel! Jeg vil da respektere den

Hemmelighedsfuldhed, som hviler over Deres Navn og Forhold, og for at vise Dem, at jeg ikke er en Slave af Konvenientsen, gaar jeg ind paa at fortsætte denne Samtale, som interesserer mig meget. Sæt Dem! vi bliver ikke forstyrrede her. (De tager Plads tilvenstre; Hamlet kryber ned af Træet og lister sig bort).

3die Scene.

Adolf, Brynhilda.

Brynhilda.

Sig mig saa: hvad er Deres Mening om Ægteskabet?

Adolf.

Hvis jeg skulde udtrykke det kort, vilde jeg sige: „Ægteskabet er en Discussion".

Brynhilda.

Ja, den Sætning har jeg lige læst i en Bog, der nylig er udkommen. Det er „Muskler og Nerver" af Adolf Jensen. De kjender den maaske?

Adolf.

Jo!

Brynhilda.

Ja, jeg er ikke kommen langt i den. Jeg var netop ved Skildringen af de to Medbejlere. Ja, der er meget ypperligt i den, men jeg finder dog, at Arthur er lovlig umandig.

Adolf.

Ja, men det er jo netop hans fine, nervøse Konstitution, der giver ham denne Overlegenhed overfor Modstanderen med hans raa, brutale Sundhed.

Brynhilda.

Ja, jeg troer dog, at en kjæk og ædel Kvindenatur netop føler sig tiltrukken af denne plumpe Kraft og vilde Trods, som kuer al Modstand.

Adolf (afsides).

Hun er brilliant! bare jeg ikke bliver rigtig forelsket i hende! (højt) Troer De dog ikke, at saadan en stærk og kraftig kvindelig Natur kunde føle sig tiltrukken netop af det sygelige hos en sart og fin mandlig Individualitet?

Brynhilda.

Jo, men det vilde blive den Følelse, som en Kvinde har overfor et forladt, ulykkeligt

Barn. Hun maatte føle sig som den stærke, som den, der skulde beskytte ham mod Verdens Storme.

Adolf (nervøs).

Ja, og han maatte jo i Forholdet til hende netop finde en Nydelse i sin Svaghed, i at lægge sit forpinte Hoved til hendes stærke Skulder, medens hun vugger hans Smerte til Ro som et hulkende Barn. (afsides) aa, jeg bliver saa løjerlig!

Brynhilda (afsides).

Stakkels Barn! Han er saa bevæget. Jeg har ikke Hjerte til at støde ham ud i den kolde, haarde Verden igjen. Det er ikke et Tilfælde, der har sendt mig dette hjælpeløse Væsen! Her har jeg den Mission, jeg saa længe har søgt; men det bliver et alvorligt Arbejde. (højt) Der er dog én Ting at tilføje. Hun har en anden Opgave overfor ham, og det er, at opdrage og styrke hans Vilje til Livets Kampe og at gjøre en Mand af ham.

Adolf.

Ja, det ved jeg dog egentlig ikke. (afsides) Hun er sød, men hun er lidt „stærk“.

Brynhilda.

Ja, deri maa han finde sig, og hvis han vil sætte sig op mod hendes moderlige Vilje, saa er det kun en barnagtig Trods, som hun vil vide at kue.

Adolf (rejser sig, afsides).

Det er afgjort. Hun er meget stærk. Jeg begynder at ønske, at jeg kunde finde en passende Sortie. (højt) Frøken! Denne Samtale har været saa rig paa Nydelse og Indtryk for mig, men jeg kan ikke forlange, at De skal fortsætte den med en ubekjendt.

Brynhilda (rejser sig).

Det vil jeg heller ikke. De vil selv indse, at De, efter hvad her er foregaaet, bør hilse paa Familien her paa Gaarden. Jeg kan love Dem en elskværdig Modtagelse. Sæt Dem ganske rolig ned, saa skal jeg anmelde Deres Ankomst. Sæt Dem!

Adolf (lystrer uvilkaarlig, afsides).

Nej, det er jo en horribel Situation! Jeg troer, jeg tager Mod til mig — og stikker af uden videre. (rejser sig, højt) Ja, ved nærmere

Overvejelse troer jeg dog, at jeg alligevel vil bede Dem undskylde, — det er saamegen Ulejlighed — (vil gaa).

Brynhilda (hurtig).

Aldeles ikke! nu skal jeg kalde paa dem. (Slaar paa Gongongen. Melodrama i Orkestret: Marche af „Athens Ruiner").

4de Scene.

De forrige. William, Sax, Smith, Bauer (i fuldt Løb fra venstre, bevæbnede med Kroketkøller, hvormed de præsenterer, idet de svinger op paa Linie).

William (sagte til Følget).

Hold nu Ørene stive! (højt) De ringede med Stormklokken, Frøken? (gjør Miner til Adolf).

Brynhilda.

Jeg vilde blot præsentere denne Herre for Dem. (afsides) Se at faa at vide, hvem han er! (højt, i en spøgende Tone) Det er min Fange; jeg overlader til Dem at sikre Dem hans Person.

William.

Som De befaler! (til Følget) Griber ham, Karle! (de vil styrte sig over ham).

Brynhilda (kaster sig imellem)

Men er De fra Forstanden?

William (leende).

De kan være ganske rolig, Frøken. Den ubekjendte er en gammel Ven af Huset. Hr. Adolf Jensen! Frøken Storm! — De andre kjender du vist, Jensen. (almindelig Komplimenteren).

Brynhilda.

Ja, i saa Fald behøver De jo ikke min Protektion overfor Familien. Men jeg forstaar ikke rigtig, —

Adolf (sagte).

Jeg skal siden forklare Dem det hele.

William.

Ja, min kjære Adolf, dit Incognito er gjennemskuet. Der kommer allerede Notabiliteterne for at hilse paa dig.

5te Scene.

De forrige, Tante Beate.

Adolf (gaar hende imøde og hilser paa hende).

William (til Følget).

Mine Herrer! vi maa improvisere en glimrende officiel Modtagelse. Borgervæbningen maa

trække op og hvidklædte Smaapiger strø Blomster. De maa hjælpe os, Frøken! Kom, lad os skynde os! (William og Følget gaar).

Brynhilda.

Det Menneske tænker dog aldrig paa andet end paa Narrestreger. Ja, det er vel bedst, at jeg gaar med for at holde Styr paa dem. (gaar).

6te Scene.

Tante Beate, Adolf.

Beate.

Ja, vi troede saamænd, at De rent havde slaaet Haanden af os. Nu bliver De da herude i Resten af Ferien?

Adolf.

Ja, tusind Tak, Frøken! men jeg har et større Arbejde, som skal gjøres færdigt.

Beate.

Det er sandt, De er jo bleven Forfatter siden sidst. Ja, jeg har rigtignok en Høne at plukke med Dem i den Anledning. Men, hvor De ser daarlig ud! det er vist det Skriveri.

Adolf.

Ja, det er jo en oprivende Virksomhed.

Beate.

Ja, det maa vi have Dem vænt af med. De kan tro, at De vil have godt af at være herude i Ro og Stilhed. (Vild Naturmusik i det fjerne af Vandkander, Messinglaag o. l.). Men, hvad er dog det? Det er vist nogle ny Løjer af William. Ja, vil De se! Der kommer han trækkende med dem allesammen!

7de Scene.

De forrige. Optog: William (som Herold). Brynhilda, Astrid (bærende Guirlanden). Paola og Eva (strøende Blomster). Hamlet, Sax, Bauer, Smith (med skuldrede Kroketkøller og musikalske Instrumenter af den antydede Beskaffenhed). Processionen defilerer forbi Jensen, gjør Contramarche, staar foran ham ved Chorets Slutning og hilser paa ham.

Chor.

Mel.: Bryllupsmarche af Hans Hejling.

Tschimdara! i sluttet Trop
Vagtparaden trækker op,
:,: Hør, o, hør! :,:
Tschimdara! med fuld Honnør

Op og hils den store Mand,
Som er kommen til vort Land.
:,: Store Mand :,:
Vær velkommen til vort Land!

Damerne (kaster Blomster paa Adolf).

Ja, bekrans ham, som fortjent!
Nu forbi og neje pænt
Bly med Il.
Naadig smil
Til os smaa!

Krigerne (defilerer).

Gevær i Hvil!
Slaa med Bulder
Tching, Tching, Tching!
Gevær paa Skulder, højre Sving!
Defiler! Presenter!
Tschimdara! hvad vil du mer!

William.

Ædle Damer og Riddere! I ser her den berømte Trubadur og vandrende Ridder, Adolf Jensen, som er lige navnkundig for sin Kamp mod Romantikens Uhyrer og — Vejrmøller og for sine Bedrifter ved Elskovshofferne. Han er kommen her hen som Gratulant i Anledning af Fødselsdagen. Lad os bringe ham vor Hyldest!

Alle.

Hør, Bravo!

Astrid (modtagende Jensens Gratulation).

Tak! Ja, De ser, at William er aldeles uforandret.

Beate.

Ja, det er altsammen som i gamle Dage. De skal ogsaa komme til at bo i Deres gamle Værelse. Og nu skal jeg sende Bud ned efter Deres Kuffert. (gaar).

William.

Du kommer lige tilpas til at overvære en Række glimrende Ridderspil og Fester i Anledning af, at denne ædle Dame, af Digterne besungen som „Odsherreds Rose“, fejrer sin Fødselsdag. En ny Turnering skal netop begynde henne paa Kroketplænen. Skovnæs' uovervindelige Kroketdronning vil selv deltage i Dystløbet; den, som besejrer hende, faar den udsatte Pris, nemlig den Ære, at danse første Vals med hende paa Ballet iaften. Den overvundne har sit Hoved forbrudt. Flere fremmede Prinser og Riddere har allerede maattet bide i Græsset for hendes Kølle, men de har dog faaet Lov til at beholde deres Hoveder, med Tilladelse til at bære samme, — da det viste sig, at de ikke duede

til noget alligevel. For dig er Faren i saa Henseende naturligvis større, men Sejren ogsaa saa meget mere ærefuld.

Adolf.

Ja, Prisen er jo fristende, men det er saalænge siden, at jeg har havt en Kroketkølle i Haanden, at jeg troer, at jeg vil opgive —

William.

Den fremmede Ridder vil knibe ud. Det overdrages Damerne at fængsle ham i deres Rosenlænker.

Astrid (leende, idet hun slynger Guirlanden om Adolf).

Ja, De kan ligesaa godt give Dem strax, for, hvor William fører an, der er ingen Pardon.

William.

Nej, det er der ikke. Afsted!

Chor (Herrerne).

Marche af Hans Hejling.

Se, afsted til Festens Glans
Gaar han med sin Jomfrukrans!
Til dit Blik, til dit Nik
Bejler de, du gamle Strik!
Følg ham da med fuld Honnør,
Han skal leve, til han dør.

Et Hurra skal han ha'e.
Tschimdara, bom, bom, Hurra!

(Alle gaar).

8de Scene.

Storm (rask ind ad Laagen; han er i full dress).

Hvad var det for en? en Høg! Her staar en Bøsse. (iler ned til Hængekøjen og tager Bøssen) Hvor blev den af? (ser ivejret) Naa, den fløj nok bort over Laden. — Jeg er kommen noget tidligt, og jeg har egentlig ikke Lyst til at opsøge de andre. Det var ærgerligt, at William skulde komme idag med hele sit Slæng. Skulde der være Rivaler mellem dem? Aa, hvad, naar man har faaet sin „chic" i en Parisersalon, saa skulde man vel nok kunne gjøre det af med en dansk Bursch. I en Balsal troer jeg nok, jeg kan magte dem. Lad mig se! (tager en Billet frem) Her har jeg Billetten til Frøken Astrid; foreløbig vil jeg sondere for at se, om det er raadeligt at aflevere den. Hvem kommer der? Brynhilda og Astrid. De taler maaske om mig! det skal de have Lov til! — Jeg vil dog se, hvor den Høg blev af. (sniger sig ud i Forgrunden tilvenstre).

9de Scene.

Brynhilda, Astrid (med en Kroketkølle i Haanden).

Brynhilda.

Aa, kom blot et Øjeblik! William spiller jo din Kugle saalænge.

Astrid.

Aa ja, det kan jo være ganske rart at hvile ud et Øjeblik ovenpaa al den Kommers.

Brynhilda.

Holder du af at spille Kroket?

Astrid.

Aa ja, det morer mig at vinde fra Herrerne og vise dem, at de dog ogsaa undertiden maa bukke under for os stakkels Kvinder.

Brynhilda.

Aa, den Erfaring gjør de saamænd tidt nok. Hvis det endda ikke var andet, du vandt fra dem. Hør, Astrid! maa jeg tale alvorligt med dig?

Astrid.

Aa, lad mig være fri! husk, det er min Fødselsdag!

Brynhilda.

Det er netop det, jeg gjør; jeg tænker paa Tante Maries Testament og Bestemmelsen om, at hvis du ikke var forlovet inden dit 18de Aar —

Astrid.

— skulde jeg indskrives i et Frøkenkloster. Jo, det har William lavet adskillige Vittigheder om idag. Han siger, at det er ligesom i „Liden Kirsten“: „Iaften Dans, imorgen Klostergang!“ — Men, Herregud! jeg bliver da ikke Nonne for det!

Brynhilda.

Nej, men, der er dog noget ominøst i det, og saa er der jo ogsaa Pengene; — det er dog altid til en Bryllupsrejse.

Astrid.

Ak, ja! men husk paa: „Jeg aldrig bliver gift, hvis det idag ej sker“. Nej, det er dog virkelig for komisk!

Brynhilda.

Aa, det drejer sig jo ikke om et Par Dage mere eller mindre, men det er en lang Tid for

en, der gaar og venter i Spænding. Jeg siger dig ærligt, at jeg saa gjerne vilde have et Par af Charles og dig; jeg troer, I vilde passe sammen, og jeg kan ikke rigtig forstaa, hvad du har imod ham. Jeg har undertiden troet, at der maaske var en anden. —

Astrid.

Hvem skulde det være? da ingen af de Herrer, der kommer her i Huset.

Brynhilda (prøvende).

Nej, men maaske er det en Erindring, et ungdommeligt Indtryk, som du ikke kan faa Bugt med. — Astrid! hvorfor vil du ikke have Fortrolighed til mig? Der var engang, da du troede, at du elskede en, og at det blev gjengjældt. —

Astrid (som har stirret tavs hen for sig under det foregaaende).

Aa, det er jo saa længe siden! Jeg saa jo snart, at det i Virkeligheden ikke gjaldt mig, men dig: det har du jo ogsaa selv indrømmet.

Brynhilda.

Maaske! men jeg kunde jo have taget fejl.

Astrid.

Lad os ikke tale mere om det! Det er jo gjemt og glemt for længe siden.

Brynhilda.

Ja, ja da! Skal vi gaa hen til de andre?

Astrid.

Ja, gaa du kun! jeg kommer strax.

Brynhilda.

Som du vil. (afsides) Hun elsker ham endnu, — men hun ser ham heldigvis ikke mere.

(gaar.)

10de Scene.

Astrid (alene).

Jeg ved ikke, hvoraf det kommer, men jeg har saa vanskeligt ved at tale fortroligt med Brynhilda. Der var noget ved hendes Forhold til Poul Frank, der var mig uforklarligt. Naa! han og jeg mødes vel ikke mere, og det er vist ogsaa det bedste.

11te Scene.

William, Astrid.

William.

Naa, der sidder du og filosoferer. Jeg synes, du ser ikke rigtig glad ud. (synger) „Min kjære lille Søster, hvorfor er Kinden din ej rød?“

Astrid.

Aa, jeg er bare lidt overvældet af de mange Overraskelser. Ja, det var rigtignok morsomt, at I kom idag! Det er saalænge siden, vi har havt saadan en rigtig Sommerferie.

William.

Ja, og det bliver vel ogsaa den sidste; for nu skulde jeg jo til at tænke paa at forberede mig til at blive et ordentligt Menneske. Det ske sent! — Ja, kan du forresten huske den Ferie for to Aar siden, da Poul Frank var her. Ja, da var han saamænd en glad Gut!

Astrid.

Er han da ikke det mere?

William.

Jo, han er en meget flink Fyr; men i Bunden er han jo egentlig en temmelig alvorlig

Natur, og derfor har han vel ogsaa Sorger, som saadanne glade Sjæle som vi to ikke kjender til. Sig mig, syntes du ikke godt om ham?

Astrid (adspredt).

Jo, naturligvis, han gjorde jo et meget elskværdigt Indtryk, men —

William.

Siger du „men“?

Astrid.

Nej, det var ikke til det, men jeg hørte saadan en besynderlig Larm der henne bag Træerne. Hør! der er det igjen! (ser op). Se, se. William! det er mine Duer, der flagrer om! Hvad er der ivejen? Aa, se der! Der er en Høg efter dem. Skynd dig, William, og red dem!

William (farer om).

Halløj! hvor er Bøssen, her var før? Naa, den er her ikke! Saa maa vi kyse den væk. Vi maa slaa Allarm. Nu skal jeg raabe hele Garden ud! (hen til venstre og slaar paa Gongongen) Til Gevær!

12te Scene.

Melodrama: (Athens Ruiner). Brynhilda, Eva, Paola, Sax, Smith, Bauer kommer løbende ind fra venstre og kyser ad Høgen. To Skud udenfor Scenen. En død Høg falder ned.

William (tager den op).

Se, saa fik vi da Bugt med dig! Det var en svær Tamp! Den er stendød. Ja, det er Følgen af at ville sætte sig op imod den uovervindelige Kroketdronning og pønse paa ondt mod hende, ovenikjøbet paa hendes Fødselsdag. Saaledes gaa det alle hendes Fjender!

Sax, Smith, Bauer (slaar paa Skjoldene).

Ja, saaledes gaa det alle hendes Fjender!

William.

Men hvem er den lykkelige, der har skudt Høgen?

Storm (træder ind).

Det var mig!

Brynhilda (afsides).

Charles! Det var ypperligt, det gjorde Effekt!

William (afsides).

Det var da ærgerligt, at det skulde være ham! Gud, hvor saadan noget Effektjageri ligner ham, den Theaterskurk!

Astrid.

Ja, jeg maa takke Dem mange Gange, fordi De reddede mine Duer. Det vilde have gjort mig saa ondt, hvis Høgen havde taget dem.

Storm (bukker).

Brynhilda.

Ja, Astrid, du maa tilstaa din Ridder den udsatte Belønning, den 1ste Dans iaften, da den endnu ikke er bleven vunden. Ikke sandt, mine Herrer?

Sax, Smith, Bauer.

Ja, det er ikke mere end billigt.

William (afsides).

Jeg skal dog chicanere ham lidt. (højt) Vent et Øjeblik! Som Ordensherold maa jeg først fordre Sikkerhed for, at det er gaaet ærligt til.

Storm.

Hvad behager? Hvad mener De?

William.

Jeg mener, at dette vidunderlige Skud kunde vække Mistanke om, at her er øvet forbudne Kunster, som ingen ærlig Ridder skal bemænge sig med. (Bifaldsmumlen). Hvad staar der ikke i Jægerbruden: Det Troldkugler var, som denne Synder gjød!

Storm (med tvungen Spøg).

Hvorledes forlanger De da, at jeg skal skaffe Bevis?

Sax (henstillende).

Jernbyrd!

Smith og Bauer.

Ja, Jernbyrd, Jernbyrd!

William.

Det behøves ikke. Se, hist nærmer sig Lundens fromme Eneboer, den sandsigende Skovolding, ogsaa kaldet Skovrider Barkelsen, som selv har oplevet de mest mærkværdige, men sandfærdige Jagthistorier. Han vil kunne løse vor Tvivl.

Astrid.

Aa, der kommer Skovrideren! Det var da morsomt! (gaar ham imøde).

S t o r m (afsides).

Det er da ogsaa forbandet! Nu er Situationen aldeles spoleret.

W i l l i a m (afsides til Sax).

Se, „surt han muler, ha, ha, ha“! (højt) Lad os modtage den fromme Eremit med den ham tilkommende Ærefrygt!

13de Scene.

D e f o r r i g e, Skovrider B a r k e l s e n, H a m l e t.

S k o v r i d e r e n (til Hamlet).

Ha, ha, ha! Ja, det har De s'gu Ret i. Naa, her har vi hele Forsamlingen. Goddag, goddag! Naa, William! jeg kunde strax se, at De var kommen hjem. Hele Huset paa den anden Ende! Ja, saadan skal det være! — Naa, der er nok nogle unge Herrer, som jeg ikke kjender; men jeg kan nok tænke mig, af hvad Slags de er, siden det er Deres Venner. — Naa, Storm! jeg hører, De har været ude paa Krigsstien og givet den vilde Jæger. Jeg troede ellers kun, det var de unge Damer, De var slem efter, hvad!

William (viser ham Høgen).

Her er Dyret!

Skovrideren.

Sikken en Basse! Naa, hvad gav Frøkenen Dem saa i Skydepenge?

Storm.

Jeg beder blot om den Rose, som Frøken Astrid bærer.

Astrid.

Nej, den er ikke frisk; nu skal De faa en anden. (gaar hen for at plukke Rosen).

Skovrideren (til William).

Herregud, sikken et uskyldigt Barn! han beder om en Blomst. Det skulde have været mig! Næ, de unge Mennesker nutildags, de har ikke saadan rigtig Begreb om savoir vivre overfor Damer. (til Storm) Hvad skjød De den med?

Storm.

Med Salonbøsse.

Skovrideren (undersøger Fuglen).

Det var som Pokker! Ja, man hører jo utrolige Ting! Saadan erindrer jeg fra den sidste

Jagt ovre hos Kammerherren, — men hør! hvad er det? De sagde, at De havde skudt den med Salonbøsse, og saa sidder her et aldeles veritabelt Hagl Nr. 4. (rækker ham det).

Storm (forbavset).

Hvad for noget! ja saa maa den have været anskudt iforvejen. (gaar tilbage mod Astrid).

William (træder imellem).

Nej, det anede mig nok, at det ikke hang rigtig sammen. Inden denne Ridder faar Lov til at smykke sig med sin Dames Farver, maa jeg derfor fordre, at vi venter for at se, om der fremstiller sig nogen for at gjøre ham Rangen stridig. Ifølge Turneringsloven skal Hornet lyde tre Gange. Indfinder der sig ingen ved det 3die Stød, erklæres denne Ridder for Sejrherre.

Skovrideren.

Ja, det er rigtigt! Det er et rent Jern til at finde paa Hundekunster!

Brynhilda (afsides).

Aa, hvor han er utaalelig med sit Ridderpjank!

William (blæser i en Barnetrompet).

Ingen svarer! (blæser). Ingen svarer! for tredie og sidste Gang. (blæser).

14de Scene.

De forrige, Frank (med Bøssen i Haanden staar i Laagen).

William.

Altsaa, Ingen svarer!

Frank.

Ja, hvad spørger du om?

Alle.

Frank! Nej, det er mageløst!

William (efterat Frank har hilst paa Selskabet).

Velkommen, Frank! Maa jeg da spørge dig: „Kjender du denne Pil, og hvor skiltes du fra den“?

Frank.

Ja, jeg skjød til en Høg før lige herudenfor, og jeg troer. den faldt! men jeg har forgjæves søgt efter den.

William.

Meget rimeligt, for her er den! (viser paa den). Frank, jeg er tilfreds med dig, og som Bevis derpaa tillader jeg dig at plukke den Rose, som Astrid staar med derhenne.

Storm (gjør uvilkaarlig et Skridt frem).

Astrid (som har set det).

Nej, den har jeg lovet Hr. Storm, og han har ærlig fortjent den for sin gode Vilje. (rækker ham den).

William (sagte til Hamlet).

Hæderlig Omtale!

Frank (til Astrid).

Det er sandt, til Lykke, Frøken! Har De ikke ogsaa en lille Belønning til mig?

Astrid (tager en Rose af sit Bryst).

De maa nøjes med denne.

Storm (afsides).

Det var den, hun nægtede mig!

William (som før).

Medaille af første Klasse! (højt) og saa er vi alle glade og fornøjede, for nu skal vi nemlig spise til Middag. Der er Onkel og Tante

Beate med Frøknerne Barkelsen! (afsides til Sax) Gjør mig den Tjeneste at gjøre Kur til dem, Sax, for de er saa umaadelig kjedelige!

15de Scene.

De forrige, Jægermesteren, Tante Beate, 2 Frøkener Barkelsen, Peter.

Frank (gaar dem imøde og hilser paa dem).

Jægermesteren (til Frank).

Naa, det var jo rigtigt flinkt af Dem. at se herud engang igjen! Nu har vi hele vort gamle Kompagni samlet. Skovnæs er erklæret i Ferietilstand! Naa. William! har du flere Overraskelser, saa lad dem komme nu, for ellers faar de s'gu ingen Middagsmad! — Ja, Peter, slaa saa Appel! (engagerer den ene Frøken Barkelsen).

Tante Beate (med Skovrideren).

Aa, det behøves ikke, vi er her jo allesammen.

William.

Aa, hvad gjør det? Jeg kan godt lide den Lyd, den sætter en saadan i Stemning. Hør, Peter!

Peter.

Ja vel, Hr. Student!

William (sagte).

Mellem os — rent ud sagt, hvormange Glas er der ved hver Kuvert? — (Peter hvisker). Naa, saaledes! (til de unge). Maa jeg saa bede Dem om at tage Damer, saa gaar Processionen under Afsyngelsen af en passende Hymne. Slaa, Peter! (engagerer Paola).

Peter (slaar paa Gongongen under Forspillet til Sangen).

Chor.

Mel. af Jean de Nivelle: C'est un plaisir souverain.

O, hør den lokkende Klokkeklang! til Fest det ringer,
Saa Gjenlyd klinger
Fra hvert et Bryst.
Med klingende Spil tilbage
Vi hjemad drage
Fra Dagens Dyst.
Til festlige Gildeshaller
Gongongen kalder
Med Alvorsrøst! (Alle gaar).

Tæppet falder.

TREDIE AKT.

Samme Dekoration.
Paa Bordet tilvenstre Kaffe og Likør.

1ste Scene.

Peter, Maren Stuepige, strax efter Hamlet.

Maren.

Hør, Peter, nu har vi vel alt Kaffetøjet hernede? for nu kommer de strax herned fra Bordet.

Peter.

Ja, lad dem bare komme! (drikker af en Flaske).

Maren.

Men, Peter dog! er du rent tovlig idag?

Peter.

Naada! Hørte du kanskesens ikke, hvad Skovrideren sagde i den Tale, han gjorde ved Bordet?

Maren.

Naa, hvad sagde han?

Peter.

Han sagde, at naar man ikke holdt af Mosten og Pigerne, saa var der ingen Stads ved en, og han er en riæl Mand, Skovrideren! han ved, hvad der skal til. (tager hende om Livet).

Maren (river sig løs).

Er du gal? vil du give los! Hvis der kom nogen! (ser Hamlet). Ah! (lister sig bort).

Peter (uden at bemærke noget).

Hvis der kom nogen, saa vilde jeg bare sige, — saa vilde jeg sige —

Hamlet.

„Saaledes gjør de alle", — du har Ret, min Søn! (slaar gemytlig ud med Haanden og gaar ned i Forgrunden).

Peter (lister sig ud).

Hamlet.

(Efterhaanden det øvrige Selskab, som holder sig i Baggrunden)

At nyde eller ikke, det er Sagen.
Ja, Nydelsen er Maalet og Parolen
i hele „Kampen for Tilværelsen";
forskjellig former den sig dog for alle:
som Magtens Sødme, eller Elskovs Kys,

som Drankergraadighed, som Fraadserfryd,
som Higen efter Digter-, Kunstnernavn,
som Storhedsdrømme, Ærens Flitterkranse:
altsammen skriger det i broget Blanding
som Lapperne paa Livets Narredragt!
Saa kommer han, den store Humorist, —
Døden, — og vinker med sin Knokkelbrix.
Maskerne falde, al den laante Flitter
maa lægges hen, han visker Heltesminken
bort fra Ærgjerrighedens gustne Kind!
— Den vise rolig gaar fra Livets Fest.
Den Ild, der brænder i de andres Blod,
For ham den tænder kun en stille Lue.
(tænder en Cigar).
Symbolsk han sin Havannas lette Ringe
ad Livet blæser, og dets Spræl og Støj
for ham sig løser op i lutter Røg.
(ser Eva). Ah, Ophelia! (gaar hen imod hende).

2den Scene.

Hele Selskabet fra 2den Akts Slutningsscene forsamler sig efterhaanden i Baggrunden, hvor Peter og Maren byder Likør og Kaffe om.

Sax og Brynhilda (i Forgrunden).

Sax.

Nej, jeg har slaaet mig paa Pædagogiken, for det gik ikke med Medicinen, skal jeg sige Dem.

Brynhilda.

Ja, jeg har nu altid fundet, at det medicinske Studium var saa uhyre interessant; og hvor det maa hærde Nerverne! Det var noget for mig, — hvis jeg vilde studere. Jeg havde en Fætter, som studerede Medicin.

Sax.

Naa ja, det er sandt! ham har jeg gaaet paa Hospitalet sammen med. Det var et meget dygtigt Menneske; jeg kjendte lidt til ham; jeg har engang været sammen med ham om et Kadaver — om noget Dissektionsmateriale. Han dissekerede saa nydelig, og saa havde han en Pokkers tiltalende Maade at føre sin Kniv paa; der var saadan noget fix ved hans Snit. (gjør malende Bevægelser).

Brynhilda (nervøs).

Men, uh ha dog! Det er dog en rædsom Maade at tale paa. (gaar fra ham).

Sax.

Naa da! Det er Takken, man har, fordi man staar her og bestræber sig for at føre en dannet Konversation om videnskabelige Gjenstande!

William (byder Cigar).

Cigar?

Sax.

Ja, lad mig bare faa den i Munden, saa siger jeg da ingen Dumheder saalænge.

William.

Hør, Sax! du konverserer jo ikke Frk. Barkelsen.

Sax.

Nej, jeg har opgivet hende; jeg kan ikke hitte paa mere.

William.

Aa, det er ogsaa det samme, nu skal vi hen at spille Kroket. (gaar fra ham).

Sax.

Skulde man gjøre Forsøg med Nr. 2? (gaar hen til Frk. Barkelsen II.). Spiller De meget Kroket ovre hos Dem?

Frk. Barkelsen II.

Næ!

Sax.

Holder Frøkenen ikke af at spille Kroket?

Frk. Barkelsen.

Jo! gjør De?

Sax.

Jo; men der er jo ganske vist Spil, der er morsommere.

Frk. Barkelsen (oplivet).

Ja, jeg kan nu ogsaa bedre lide saadan noget som Gnav og Lotteri, hvor man spiller om noget.

Sax (ligeledes).

Ja, det er jeg fuldstændig enig med Dem i. det vil da sige, jeg spiller nu hellere Billard.

Frk. Barkelsen.

Naa, jeg troede ikke, at man spillede om noget ved Billard.

Sax.

Nej, ganske vist ikke saadan egentlig, men paa gentile Steder plejer man jo dog i Almindelighed ikke at være bange for at parere en lille 25 Øre paa Stødet, det vil sige, man kan naturligvis ogsaa spille med kvit eller dobbelt om Drikkevarerne. Jeg kan netop huske, at det var en Aften, at der passerede mig en

pudsig Historie — (standser — afsides). nej, det er sandt, den er maaske for livlig; det er vist ikke værd. (højt) Ja, vi skal vist til at spille nu. (afsides, idet han gaar). Det er underligt med mig idag. Det plejer ellers at være min Force at føre en dannet Konversation. (gaar med Frk. Barkelsen II.).

(Gjæsterne spreder sig efterhaanden tilhøjre og tilvenstre i Baggrunden).

3die Scene.

Brynhilda (vifter sig).

Aa, hvor det er varmt! Jeg er i saadan en forunderlig Ophidselse, men den gjør mig dog saa godt. Jeg føler, at der ligger noget truende i Luften, jeg ved ikke hvad. Idag har jeg først faaet Klarhed over mine Følelser overfor Frank. — Jeg har undertiden bebrejdet mig, at jeg dengang traadte mellem ham og Astrid, men nu forstaar jeg, at jeg dengang gjorde det i en uklar Følelse, som nu er bleven til Alvor. Idag, da jeg saa Frank træde ind, da følte jeg, at jeg elsker ham, og at han vil komme til at elske mig. Det gjør mig ondt for Astrid, men det maa saa være! Jeg har den højere

Ret, Livets og Lidenskabens Ret; den maa gjælde mere end hendes tamme Sværmeri. (Man ser under det følgende Gjæsterne passere forbi i Baggrunden ud ad Stranden til).

4de Scene.

William (fra Baggrunden).

Aa hør, Frøken! hvis De skulde se Astrid, saa bed hende om at skynde sig ned til Stranden. Vi har opgivet Kroketpartiet; de unge Damer vil gjerne ro en Tur med Franks Baad. Vil De ikke med?

Brynhilda.

Tak, jeg troer, det er for varmt for Øjeblikket. Men jeg skal nok skynde paa Astrid, naar jeg ser hende.

William.

Tak! saa løber jeg iforvejen. (efter de andre).

5te Scene.

Brynhilda, Frank (forpustet fra venstre), strax efter Astrid.

Frank.

Ah, er De der, Frøken! Er Damerne gaaede her forbi ned til Stranden?

Brynhilda.

Nej, ikke alle. Astrid er da ikke kommen endnu. De behøver ikke at skynde Dem saa stærkt.

Frank.

Ja, jeg blev nemlig holdt fast af Skovrideren, der fortalte mig en af sine vidunderlige Jagthistorier. Saa vilde jeg skyde Gjenvej gjennem Krattet, og i den Anledning fik jeg min Hue reven itu. (tager den af).

Brynhilda.

Aa, det kan snart rettes. Jeg har Naal og Traad i min Arbejdstaske.

Frank.

Ja tusind Tak, Frøken! men —

Brynhilda (sætter sig og begynder at sy paa Huen).

Sæt Dem blot et Øjeblik og hvil Dem! Astrid kommer jo her forbi, og før kommer De jo ikke ud at ro. (Frank læner sig til en Stol). Sig mig! siden vi taler om Astrid, finder De ikke, at hun har udviklet sig meget siden sidst?

Frank (afsides).

Nej, denne Gang skal jeg dog tage mig iagt! (højt) Jo, Frøken Astrid er jo overordenlig nydelig; men forresten er jeg ikke nogen Kjender af kvindelig Skjønhed.

Brynhilda (afsides).

Skulde det være forbi? det skal vi snart faa at se. (leder i sin Arbejdstaske, højt) Ja, sidste Gang førte De rigtignok et varmere Sprog. Jeg kom netop til at tænke paa Dem idag, da jeg fandt dette Portræt. Se, saaledes saa Astrid ud dengang. (viser ham det).

Frank (læner sig til hendes Stol).

Ja, det er et smukt Billede.

Astrid (passerer forbi i Baggrunden og standser overrasket, da hun ser dem).

Brynhilda (til Frank).

Det kunde maaske more Dem at eje det til Erindring? De kan jo bede hende, om De maa beholde det. (giver ham det).

Frank.

Vil De virkelig give mig det? Tak. Frøken! nu troer jeg, vi forstaar hinanden. (trykker hendes Haand).

Astrid (som under det foregaaende har staaet forundret og uvis, gaar rask ud tilbøjre).

6te Scene.

De forrige, Adolf.

Adolf (oprømt).

Naa, her er han. Hør, Frank! De maa skynde Dem at komme, alle Damerne venter paa Dem dernede.

Frank.

Men Frøken Astrid er da ikke kommen?

Adolf.

Bi lidt, lad mig se! Jo, sikke noget Vrøvl! jeg saa hende jo ude paa Vejen før, men jeg ved ikke, hvor hun blev af.

Brynhilda (til Frank).

Ja, Deres Hue er rigtignok ikke færdig endnu.

Frank.

Det er ogsaa det samme. (til Adolf). Tager De med? Naa, ikke, saa laan mig Deres Hat! De kan tage min Hue. Farvel saalænge! (tager Adolfs Hat og iler ud).

7de Scene.

Brynhilda, Adolf.

Adolf (ser efter ham).

Sikken en! Gud ved; hvad der gik ad ham! Han har nok kigget for dybt i Jægermesterens Chateau Rauzan. Ja, det er en smuk Vin, — for dem, der kan taale den. — Chateau Rauzan! der er en egen Bouket over det Navn; det minder om Silkekjoler, der rasler gjennem Lindealleer, om — Hertuginder med livstrætte Smil og — kolde, blaserede Skuldre. (opdager Brynhilda, som er gaaet hen til Laagen for at se efter Frank) — Der staar min Brynhilda! hun er en prægtig Skikkelse egentlig. Denne stolte Holdning og denne vuggende Gang! (sætter sig ved Bordet). Det gaar brilliant med min Roman; det ordner sig altsammen af sig selv. Naar jeg bare havde den Scene! — (grunder).

Brynhilda (fra Baggrunden).

Naa, der sidder min lille Page! Jeg synes, han ser mig noget kjæk ud iaften. — Naa, Hr. Digter! sidder De og tænker over Deres Roman?

Adolf (under det følgende efterhaanden mere og mere reven med af sin Skildring).

Ja, jeg sidder og er ved at faa Ideen til den afgjørende Scene mellem ham og hende. (rejser sig). De staar overfor hinanden: hun, svulmende i Kraft og Sundhed, han sygelig og fin. Det er en Sommereftermiddag i en Have — (rettende sig) hvad jeg vilde sige — en Efteraarsaften i en halvdunkel Salon. Han ser paa hende, og den Tanke falder ham ind, at hvis denne Kvinde elskede, da maatte hun blive forfærdelig, og i det samme Nu slaar det ham, at han elsker hende, og denne Bevidsthed lægger sig som en kold Gysen over hans Nerver. (afsides, halv fra det). Nu ved jeg, Gud hjælpe mig, snart ikke, hvad der er Digt, og hvad der er virkeligt!

Brynhilda (ser paa ham).

Adolf.

Da fæster hun sit Øje paa ham som Klapperslangen paa Fuglen, — han vil ikke sige

hende dette forfærdelige, at han elsker hende, men — Ordene kommer af sig selv over hans Læber, — han hører ikke, hvad han selv siger, — han stammer og — famler efter Ordene —

Brynhilda (ivrig).

Nej, ingen Stammen og Famlen! Hans Lidenskab gjør ham i dette Øjeblik fra Barn til Mand og giver ham Mod til at vove alt; hun har vendt sig fra ham og aner ikke, hvad der i dette Øjeblik foregaar i hans Sjæl, hun ser ikke, at han pludselig nærmer sig til hende og —

Adolf (der under Brynhildas sidste Replik har stirret paa hende med et Udtryk af fuldstændig Exstase, slynger pludselig Armen om hendes Liv og kysser hende. Derpaa styrter han ud; han taber ved denne Lejlighed den hvide Hue).

8de Scene.

Brynhilda (opbragt).

Den uforskammede! Har man set Mage til Frækhed! Den næsvise Page! — Naa, det er det samme; jeg tilgiver ham. Det var en digterisk Frihed. Og der var noget kjækt i det, som jeg synes ganske godt om. Men han skal

dog ikke slippe saadan fra det. Og Frank? Aa, jeg er saa fortumlet i Hovedet; nu troer jeg, at en Tur paa Søen vilde gjøre godt.
(gaar ud i Baggrunden tilhøjre).

9de Scene.

Astrid, strax efter Frank.

Astrid (hurtig ind i Forgrunden tilhøjre ved Hængekøjen).

Der gik hun! — Han løb den Vej, jeg kunde ikke se ham tydelig; skulde jeg have taget fejl? Han tabte sin hvide Hue. (tager den op). Her er den. Hans Navn staar deri. — Saa de to elsker hinanden! Men hvad har han da ment med alt, hvad han har sagt mig idag? Aa, det er det samme afskyelige Dobbeltspil som sidst! (farer sammen). Frank!

Frank (som sagte er kommen ind ad Laagen).

Naa, saa fandt jeg Dem da tilsidst, Frøken; jeg har søgt efter Dem allevegne.

Astrid (med tvungen Ro).

Virkelig? ja jeg havde Forhindringer. — De har vist savnet Deres hvide Hue; — her er den.

Frank.

Tak! ja jeg efterlod den før her, da jeg stod og talte med Frøken Storm. Jeg kom saa hovedkulds afsted. (sætter Huen paa istedetfor Hatten, som han har lagt fra sig i Hængekøjen strax ved sin Indtrædelse).

Astrid (som før).

De synes jo godt om Brynhilda, ikke sandt?

Frank.

Ja, oprigtig talt har jeg været noget i Tvivl i saa Henseende! men nu har Misforstaaelsen klaret sig. Ja, Frøken, der har ogsaa været en Misforstaaelse mellem os, men nu haaber jeg, det skal være forbi. Hvad det end er, der har fjernet Dem fra mig den sidste Gang, vi saas, nu ved jeg, at jeg tør sige Dem, at jeg elsker Dem, — at jeg aldrig har elsket nogen anden.

Astrid (afsides).

Nej, det gaar for vidt! (højt) Ja, Hr. Frank, ogsaa jeg er nu klar over mine Følelser, og derfor kan jeg sige Dem, at jeg — ikke elsker Dem, aldrig har elsket Dem.

Frank.

Astrid!

Astrid.

Stille! Der kommer nogen!

10de Scene.

De forrige, Hamlet.

Hamlet.

Naa, min brave Kaptajn! Du staar da ikke og bilder dette troskyldige Væsen noget ind? Tro ham ikke, mit Barn! Aa, de Sømænd, de Sømænd! Hvad staar der ikke i Visen!

I hver en Havn han kommer
en Kjæreste han —

Frank (griber ham i Armen).

Astrid (som har vendt sig bort, med tvungen Munterhed).

Ja, syng du den Vise for Hr. Frank; det er vist noget for ham. (gaar).

11te Scene.

Hamlet, Frank.

Hamlet (afsides).

Hvad er der ivejen? De ser saa ophidsede ud begge to?

Frank (afsides).

Nej, det kan hun ikke mene. Jeg maa tale med hende endnu engang. (vil bort).

Hamlet.

Hej, stop! bliv her. Hun vil vist ikke have dig med.

Frank (forvirret).

Aa, nej, jeg vilde blot ned til Kutteren, for at se, om alt er iorden. Det er jo muligt, at vi kommer til at sejle allerede imorgen.

Hamlet.

Hvad er det for en Snak? Du havde jo omtrent lovet at blive her et Par Dage i det mindste. (polisk). Astrid har paataget sig at overtale dig.

Frank (uvilkaarlig).

Aa, det troer jeg ikke, at hun —

Hamlet (fortrolig).

Hør, Frank, jeg ser jo nok, hvordan det er fat med Jer. Er der kommen en Kurre paa Traaden?

Frank.

Nej, mellem os er alting klart.

Hamlet (afsides).

Naa, saaledes! (højt) Frank, Discretion er en af de faa Dyder, jeg har tilbage, men sig mig, er der ikke en Forbindelse mellem dine Rejseplaner og den Samtale, jeg nylig var saa uheldig at afbryde? Jo, der var, nægt det ikke! Du stillede et Spørgsmaal, og — Svaret var ikke tilfredsstillende?

Frank (nikker mekanisk).

Hamlet (rolig og indtrængende).

Hør nu, Frank, det kjender jeg; det er en styg Fornemmelse, det ved jeg nok; jeg har — set det før. Men tag dig sammen, hører du, de andre er her strax, de maa ikke mærke noget. (rusker i ham). Frank, vær dog en Mand! — Saa, nu er det godt. Sig mig saa, hvad der er sket.

Frank.

Jeg ved det ikke. I Begyndelsen, da jeg kom idag, var hun lidt kold, men efterhaanden blev hun ganske som i gamle Dage, — og nu paa engang et koldt og haardt Nej!

Hamlet.

Altsaa enten har du stillet Spørgsmaalet galt, eller ogsaa er her en eller anden venlig Haand med i Spillet. Du har Rivaler, og hun har Veninder, og dem har Vorherre skabt!

Frank.

Sig mig, hvad er din Mening om Brynhilda Storm? kan man stole paa hende?

Hamlet.

Nej, det Papir kan jeg ikke laane dig noget paa. Naturligvis! det er min interessante Veninde og hendes Laban af en Broder, der er paa Spil. Ser du! nu har vi allerede fat i én Traad. Hør nu, det er ikke værd, at du opsøger Astrid nu, men skriv til hende og bed hende om en Samtale endnu iaften. Det hele er naturligvis en Misforstaaelse, som kan klares ved at tale ud. Giv mig Brevet, jeg skal besørge det og skrive Udskriften. Det er maaske det snildeste. Der har vi Selskabet, forsvind!

Frank (trykker hans Haand).

Tak, Hamlet! Det skal du ikke komme til at fortryde! (ud tilvenstre).

Hamlet.

Ja, hvem ved det? Jeg hjælper maaske blot med til at bringe et nyt Ægteskabsdrama istand. Gud ved, hvem af de to der først løber fra den anden? Jeg vil dog raade Astrid til at afskaffe Kutteren, for ellers er Chancerne ikke lige.

12te Scene.

Jægermesteren, Skovrideren, Tante Beate, Astrid og Storm (de 3 sidste holder sig i Baggrunden).

Skovrideren (i Samtale med Jægermesteren).

Ja, det er en kjøn Sport. De unge Mennesker nutildags, de kan dog hitte paa meget, som vi ikke kjendte til.

Jægermesteren.

Ja, det skal Vorherre vide! (med et Blik til Hamlet). Men det er det samme! Naar de bare har Interesse for noget.

Hamlet (afsides).

Der er min Faders Aand, som kommer for at drive mig til Handling. (højt) Ja, Skovride-

ren ser nu sympathetisk paa Ungdommen og har Tillid til den.

Skovrideren.

Gu' har jeg saa! Ser De, hvad jeg godt kan lide dem for, det er, at de gjør saa meget Vrøvl, for det viser jo netop, at der er Liv i dem.

Jægermesteren.

Ja, men se nu bare paa Literaturen!

Skovrideren.

Aa, ja, hvad. Jeg synes saadan, at hvad jeg har læst af dette nyere, det er egentlig ganske — rask skrevet, hvad?

Jægermesteren.

Ja, var det bare det, for at de slaar til Skaglerne, det kan jeg endda finde mig i. I gamle Dage da sang Digterne ogsaa om Vin og Kjærlighed, — nu synes jeg, det bliver til bar' Tømmermænd altsammen.

Skovrideren.

Ja, jeg kjender jo ikke saadan videre til det, skjønt, man burde jo egentlig følge med.

Se, nu er det jo denne Naturalisme, der er det nyeste.

Hamlet.

Nej, kjære! Alle Fremskridtsmænd er enige om, at Naturalismen er aldeles forældet.

Skovrideren.

Ja, men hvor glide vi saa hen?

Hamlet (trækker paa Skuldrene).

Ja, det bliver den næste Generations Sag. Vi har opfundet Zola og saa meget andet. Nordostpassagen og det elektriske Lys f. Ex. Nu har vor Generation Lov til at trække sig tilbage og sige: jeg er træt og syg, jeg vil have Ro til at pleje mig og studere min Sygdom. Hvori den bestaar? Ja, der var en Ven af mig, der desværre døde meget tidlig, en ung Læge, Dr. Rank, han sagde altid: Det er vore Forfædres lystige Løjtnantsdage, Champagne, Trøfler o. s. v. — Jeg troer, at Grunden ligger meget dybere. „I Danmarks Rige er der noget raaddent". (gaar over tilvenstre).

Jægermesteren (ryster paa Hovedet).

Ja, der har vi netop det ulykkelige med at „studere sin Sygdom".

Skovrideren.

Hør, det skal De s'gu ikke ryste paa Hovedet af, Jægermester! Ser De, min salig Kone troede ogsaa altid, at hun var syg, og gik og tog Medicin, men naar det kneb, saa kunde hun være flink, kan De tro. Saadan er det ogsaa med vor Ungdom. Hvis det brød rigtig løs engang, saa skulde De bare se dem smide Problemer og Etiketter og Medicinflasker Fanden ivold og gaa paa! (de fjerner sig henimod Baggrunden).

Beate (til Hamlet, peger paa Astrid og Storm i Baggrunden).

Synes du ikke, det er et kjønt Par der henne? Jo, ved du hvad, det er virkelig et interessant Menneske, og der er noget — chevaleresque ved ham, som man sjælden træffer hos unge Mennesker nu om Stunder. Og det vilde rigtignok glæde mig at se Astrid forlovet.

Hamlet.

Ja, men det behøvede da ikke at være med ham.

Beate.

Ja, du tænker maaske paa den unge Frank; men jeg er noget bange for, at han har disse

nyere Ideer. Ja, jeg ved ikke rigtig, hvad jeg skal tro om ham. Jeg spurgte før Storm om, hvad han mente om Frank, og saa —

Hamlet (opmærksom).

Hvad sagde han om Frank?

Beate.

Ja, han sagde ikke noget, men det var dog, som om han vidste noget, men ikke vilde sige det; det er han naturligvis for chevaleresque til. Hør, han gaar saa alene mellem de andre Herrer; kunde du ikke tage dig lidt af ham?

Hamlet.

Jo, efter hvad du der siger, kunde jeg nok have Lyst til at „tage mig lidt af ham“!

Beate.

Ja, det var ret. Du skal se, det bliver nok, som jeg siger. Jeg hørte, hun lovede ham Borddansen; man ved jo nok, hvad det betyder. — Ja, Hr. Storm, nu maa jeg tage Deres Dame fra Dem, for vi maa nok til at tænke lidt paa vore Gjæster. Astrid.

Storm (bukker).

Altsaa Borddansen! Farvel, Frøken! (kysser Tante Beate paa Haanden).

Beate (til Astrid, idet Storm fjerner sig).

Ja se, saadan var Herrerne i gamle Dage! (raaber til Jægermesteren). Aa, Frederik, hør et Øjeblik!

Jægermesteren.

Naa, hvad skal jeg?

(Jægermesteren, Beate og Astrid gaar).

13de Scene.

Hamlet, Skovrideren, Storm.

Hamlet.

Naa, Hr. Skovrider, skal De ikke op og have Dem en Pibe?

Skovrideren.

Ja, lad os to gamle udlevede Fyre trave af sammen. Skal vi tage ham (peger paa Storm) med? Nej, han vil hellere blive hernede og gjøre Kur. Ja, tag Dem iagt! Husk — „Kvindelist". —

Hamlet (med et Blik paa Storm).

Aa, Mandslist kan ogsaa være ganske behænde undertiden.

Skovrideren.

Ja, Død og Pine! Hvad er det ikke for et uforglemmeligt Ord, en udødelig Digter har sagt. Hvordan er det nu — „Der gives“, — „Der gives“ — hvem Pokker kan det nu være af? (grunder).

Storm (vigtig).

Det kunde nok lyde, som om det var af Shakespeare. Det er jo Deres Specialitet, Hr. Hamlet.

Hamlet (i en rolig Tone, med et fast Blik paa Storm).

Naa, De mener maaske det: „Der gives ej en Skurk i Danmarks Rige, undtagen at han er en — Erkenidding“!

Skovrideren.

Ja, se det er Poesi! Sikken en Tanke, hvad?

(Hamlet og Skovrideren gaar).

14de Scene.

Storm (ser forbløffet efter Hamlet).

Hvad Pokker var det, han sagde? „Der gives ej en —. Aa, det er jo noget Sludder; men det var dog hans Mening at være ubehagelig. Aa, hvad bryder jeg mig om ham! Jeg troer, at alle Chancerne nu er for mig. Rivalen har trukket sig tilbage, lader det til, og der er kommen en gunstig Vending, som det gjælder om at benytte. Bare dristig paa! Astrid er ikke til at faa i Tale før Ballet, men heldigvis har jeg Billetten, som jeg skrev iformiddags. Her er den. (tager den frem) Hvem skal besørge den? Brynhilda skal ikke vide noget; hun vil bare gjøre Ophævelser. (ser ud). Der kommer Tjeneren, ham maa man sagtens kunne bestikke. (ud tilvenstre).

15de Scene.

(Det bliver efterhaanden mørkere.)

Peter Tjener (i anfugtet Tilstand, kommer kjørende med en Trillebør med kulørte Lamper; han lader Trillebøren staa og tager Storms Brev frem). Strax efter William.

Peter.

„Der maatte ingen se det“, sagde han, og jeg maatte ikke sige, fra hvem det kom. Han

gav mig 10 Kroner; saa kunde han næsten ligesaa billig faaet det med Posten. Det er vel om noget Kjæresteri eller saadan nogle Kjæltringestreger; men det kommer jo ikke mig ved. (begynder at sysle med Lamperne).

William (med en Kurv).

Hør, Peter, jeg skulde bede dig fra Tante om at plukke nogle Kirsebær til iaften, for Gartneren har ikke Tid.

Peter (gnaven).

Naa! Ja, men jeg kan da sg'u ikke baade plukke — kulørte Lamper og — hænge Kirsebær op paa engang.

William (ser paa ham).

Nej, bliv du bare ved Illuminationen! det passer bedst for dig iaften, ser jeg nok. Saa skal jeg selv plukke Kirsebær. Lad mig faa en Lampe med op, det bliver snart for mørkt (tager en tændt Lampe og klatrer op i Træet).

Peter.

Ja, det var ret. Lad ham bare, han har gode unge Ben!

16de Scene.

Peter, Hamlet, William (skjult i Træet).

Hamlet (med et Brev i Haanden).

Nu gjælder det om at faa Franks Brev besørget. Siden Udskriften er med min Haand, kan jeg ganske simpelt lade Fyren der bringe hende det. Halløj, Peter!

Peter (brummende).

Naa, der er en til! Ja vel, Hr. Candidat!

Hamlet.

Hør, Peter, kan du besørge dette Brev afleveret?

Peter (afsides).

Saa, nu troer de, at de allesammen kan komme og putte Breve i mig som i en anden Postkasse.

Hamlet.

Det er til Frøken Astrid! det er nogle Løjer, vi har for, men du maa bære dig fiffig ad.

Peter (putter Brevet i Lommen).

Ja vel, der maa ingen se det, og jeg maa ikke sige fra hvem.

Hamlet (ser forbavset paa ham).

Sikken en Leporello!

Peter.

Ja, det skal jeg nok! (rækker Haanden ud) Ja, det er 10 Kroner.

Hamlet.

Er du gal?

Peter (forvirret).

Aa, om Forladelse, jeg mente bare, at han den anden. —

Hamlet (mistænksom).

Hvad mente du?

Peter.

Aa, ikke noget større, — jeg talte bare over mig.

Hamlet (ser nøjere paa ham).

Nej, det gaar vist ikke. — Lad mig blot faa det igjen, Peter! Jeg har betænkt mig.

Peter.

Ja vel, Hr. Candidat! (tager de 2 Breve op af Lommen, afs.) Hvem der nu bare vidste, hvad for et der var hvilket! naa, det er s'gu ogsaa lige meget! (rækker Hamlet det ene, højt) Værs'go!

Hamlet (ser paa Udskriften, afs.).

Hvad er det? det er jo et andet! Oho! (højt) Hør, Peter! hvordan var det med det andet Brev, du fik at besørge?

Peter (stammende).

Ja, det var et, som jeg — fandt i Haven.

Hamlet.

Naa, du fandt det?

Peter.

Ja, men jeg maatte ikke sige, fra hvem det var.

Hamlet (prøvende).

Sagde Hr. Storm det?

Peter.

Ja, det gjorde han, — ja, det vil sige, det var ikke ham.

Hamlet.

Du kan være ganske rolig, jeg er saadan paa en Maade med i det hele.

Peter.

Naa saadan! (giver sig til at pusle med Lamperne).

Hamlet.

Nu holder jeg alle Intrigens Traade i min Haand, — det vil sige, jeg aner ikke, hvad den gaar ud paa. Han gaar forresten tilværks efter alle Kunstens Regler; han søger at sværte Rivalen, gjør sig behagelig for Duennaen og bestikker Tjenerskabet. (ser paa Brevet). Hvad Pokker skal jeg egentlig gjøre med hans billet doux? (grunder). Ja, noget maa der gjøres, inden han benytter sig af Situationen, thi Astrid er uberegnelig i den Stemning, hvori hun er for Øjeblikket. — Det gjælder om at fængsle hans Opmærksomhed paa et andet Punkt, medens Frank slaar det afgjørende Slag. William har egentlig et vist Greb paa at kjøre i Ring med ham. Jeg troer, jeg vil kalde ham til Undsætning med hele hans lette Kavalleri. De skal ikke indvies i Sagen, men blot tro, at det hele er Løjer. De vil være glade, naar de bare faar Lov til at drive Abespil med ham. Jeg maa have fat i William! (hen i Baggrunden og raaber). Halløj, William! William!

William (fra Træet).

Hov, Hov!

Skraal dog ikke saa gefærlig!
Se, her er jeg, Lampens Aand!

(ses svævende med den ene Arm om Grenen og Lampen i den anden Haand; springer ned).

Hamlet.

Naa, der er du! Hør, du maa hjælpe mig med at intrigere mod Italieneren. Han har nogle Rævestreger for, som maa forpurres. Jeg kan ikke sige dig noget nærmere om det, men, det gjælder om at vinde Tid og at beskjæftige ham paa en eller anden Maade; kunde du ikke finde paa noget, hvorved du kunde lokke ham bort fra Ballet, blot for en halv Times Tid?

William.

Lad mig se! hvordan rydder man saadan en Italiener afvejen? Han maa have noget dramatisk. En Sammensværgelse! Vi sender ham et Truselsbrev, hvori han opfordres til at give Møde et eller andet uhyggeligt Sted iaften under Ballet. Hvis han bare kommer!

Hamlet.

Det svarer jeg for, det er fortræffeligt! Jeg skal nok klare Sagen med ham, naar han møder. Hvor skal vi sætte ham Stævne?

William.

Kl. 10 iaften ved den store Stendysse i Enden af Haven. Det maa du besørge. Nu skal jeg sammenkalde mine tro Stalbrødre og befale dem at slibe deres Dolke. Der maa intet spares paa Iscenesættelsen. Her er strax nogle Rekvisiter. (tager Fleuretterne ved Træet og iler ud).

17de Scene.

Hamlet, Peter, strax efter Astrid.

Hamlet.

Det var en ganske heldig Idé at faa William og alle hans Følgesvende med. Nu faar Frank da frie Hænder, siden jeg skaffer baade hans Fjender og Venner afvejen; de er omtrent lige generende i en Situation som hans. (skriver paa et Blad af sin Lommebog). Se saa! Jeg er sikker paa, at Italieneren, naar han faar dette, troer, at det er et Rendezvous og kommer. — Naa, Peter, ja saa besørger du jo det andet Brev, saaledes som du ved?

Peter (som under det foregaaende har været optagen af sit Arbejde).

Ja vel, men Candidaten siger vel ikke noget om det, siden De er med i Legen?

Hamlet.

Nej, vær du ganske rolig, men saa maa du give Hr. Storm denne Billet her. Værs'go her er Postforskud; (giver ham Penge) du kjender jo Rummelen: Bare aflevere det uden at sige noget.

Peter.

Ja vel, mange Tak! (afs., idet han gaar) jeg troer, at jeg alligevel vil slaa mig paa Postvæsenet, det er en ren Fortjeneste. (gaar).

Hamlet.

Saa var det Storms Brev? Jeg leverer det selv til Astrid! saa kan jeg rekognoscere med det samme. (grunder). Jo, jeg troer, det gaar an. Jeg vil opsøge hende strax. Ah, der ser jeg hende min Tro komme!

Astrid (kommer).

Hør, Hamlet, jeg vilde gjerne tale med dig. Du ved jo, at jeg egentlig skulde aabne Ballet med Frank iaften, men jeg er senere kommen til at tænke paa, at det dog vist ikke er værd; det ser lidt underligt ud. og du ved, hvordan Folk er herude i den Henseende.

Hamlet.

Aa, hvad vil du bryde dig om det!

Astrid.

Jo, det vilde være mig ubehageligt. Jeg vil bede dig om at danse første Dans med mig og afgjøre Sagen med Frank, da du kjender ham saa godt. Jeg har rigtignok lovet alle mine Danse bort, men jeg kan maaske give ham en Extravals.

Hamlet.

Naa ja, naar det endelig skal være! Hør, Astrid, her er et Brev til dig, som en af Folkene sagde, var fundet i Haven.

Astrid (ser paa det).

Jeg kjender ikke den Haandskrift. (ser stift paa ham). Ved du ikke, fra hvem det er? — eller har du en Formodning.

Hamlet (uden at se paa hende).

Ja, det kan ikke nægtes.

Astrid (afsides).

Fra Frank altsaa! (højt) Saa vil du maaske gjøre mig den Tjeneste at give det tilbage til Afsenderen. Jeg ønsker ikke at læse det.

(giver ham det). Saa bliver det altsaa ved den Aftale. (gaar).

18de Scene.

Hamlet, strax efter de sammensvorne (William, Sax, Smith og Bauer).

Hamlet.

Det gik brilliant; nu er hele min Plan iorden. Og der har vi de sammensvorne! (ser ud).

Melodrama (Troldmandens Motiv fra Tivolipantomimen).

De sammensvorne (i Havelocks og Waterproofs, rustede med forskjellige Vaaben, træde ind med snigende Skridt i en lang Række).

Sang Nr. 7.

Mel.: Thema af Faust.

Tys, hold Trit!
Lange Skridt!
Om vort Raad,
om vor Daad,
mørk og fæl
ingen Sjæl
maa faa Nys,
Tys!

William (til Hamlet).

Du ser her Dommerne i den hemmelige Ret, som opsporer Forbrydelsens skjulte Veje!

hvad forlanger du af os, o, Herman von Unna?

Hamlet.

Ja, mine Herrer, jeg ser, at I har forsynet Jer med de væsentligste Betingelser for en Sammensværgelse, nemlig en mørk Kappe og en hemmelighedsfuld Mine. Resten vil gaa af sig selv. Det drejer sig om en rædselsfuld Hemmelighed. Sværger I at tie med den?

De sammensvorne (med Armen ivejret og et Skridt til Siden).

Vi sværge!

Sax.

Ja, kom bare med den rædselsfulde!

Hamlet.

Hemmeligheden? Ja, den er jeg da ikke gal at fortælle Jer. I skal bare sværge paa at tie med den. Sværg!

De sammensvorne (som før).

Vi sværge!

Hamlet.

Vi mødes næste Gang Kl. 10 ved den store Stendysse. Lad os, inden vi skilles, udtale Død og Undergang over Forræderen! Ve over ham!

De sammensvorne (som før).

Ve over ham!

Hamlet.

Og nu afsted, som I er komne! Altsaa Kl. 10.

De sammensvorne.

Kl. 10!

Chor.

Tys, hold Trit! o. s. v.

(de afmarcherer med snigende Ballettrin i en lang Række).

Tæppet falder.

FJERDE AKT.

1ste Tableau.

Afsides Parti af Haven med en Stendysse i Baggrunden. Svagt Maaneskin.

1ste Scene.

Storm (i en Slængkappe, kommer forsigtig ind, idet han ser sig om til alle Sider).

Nu er jeg sikker paa Sejren! Jeg havde aldrig troet paa Muligheden af saadant et Rendezvous her i dette Land. Det er det, jeg altid har sagt: de danske Damer er slet ikke saa knibske; det gjælder bare om at være dristig. Situationen er mageløs! aldeles venetiansk Stil! — Mon hun dog ikke snart kommer? (synger med Guitarbevægelser).

„Mariannina, anima mia,
o, non farmi più languir!“

Tys. hvad var det? der kommer nogen ned ad

Gangen! Hvad er det, der skinner der? En Sct. Hansorm! Der er en til! (Man hører Gongongen „slaa ti“ udenfor). Sapristi! hvad var det? Skulde jeg være gaaet i en Snare? Det er vist nogle Løjer af den fordømte Fætter. Jeg maa se at komme afsted. (vil bort). Der kommer nogen! (ved den anden Side). Hvad Pokker? de mylrer jo frem! De maa ikke se mig. Her kan jeg skjule mig. (om bag Stendyssen).

2den Scene.

Smith, Bauer, Sax, William, strax efter Hamlet.

De sammensvorne (indhyllede i Kapper og med Cigarer i Munden, træder ved det 10de Slag ind fra forskjellige Sider).

Chor.

Tys, hold Trit! o. s. v.

William (med Gongongen).

Velkommen, Brødre! Vor Fører vil strax være her. (Hamlet kommer). Der er han! Hil dig, Hamlet, Prins af Danmark!

De sammensvorne.

Hil dig!

William.

Lad os strax skride til Forhandling! — „I Henhold til Loven skal jeg da først spørge, om nogen vil gjøre Indvending mod denne Forsamlings lovlige Indvarsling. — Da dette ikke er Tilfældet, giver jeg Ordet til vor ærede Leder“. (sagte til Hamlet, idet han viser paa Stendyssen). Nu har vi ham i Fælden; han kan ikke slippe bort.

Hamlet (afsides).

Jeg har set ham. (højt, melodramatisk). Mine Venner! store Begivenheder forestaar og bebudes ved sælsomme Syner og Tegn. Paa denne Plet, hvor vi nu staar, — tys! hørte I ikke et Suk?

Sax.

Nej, det er bare min Cigar, der ikke vil trække. (dæmpet Fnisen mellem de sammensvorne).

Hamlet.

Stille! altsaa, mine Venner, paa dette Sted har der i de senere Aftener vist sig et Syn, som nu efter lang Tids Forløb atter begynder at hjemsøge mig. I har allerede gjættet, hvad det er. Det er Aanden, min Faders Aand!

De sammensvorne.

O, Rædsel!

Sax (deltagende).

Aa, føj!

Hamlet (som før).

Jeg vil have, at I med egne Øjne skal se det og overbevise mig om, at jeg ikke har taget fejl. Men viser Synet sig, da maa I lade mig alene med det. Det har maaske vigtige Ting at aabenbare mig; thi I ved, at svare Begivenheder forestaar, og at de dunkle Rænker er ved at komme for Dagens Lys. (holder under det følgende Øje med Stendyssen). Den snedige Forfører, som skjælvende sidder i sit Skjul, aner ikke, at han i dette Øjeblik er fangen i sin egen Snare, at alle hans Planer er tilintetgjorte, og at en anden maaske allerede nu høster Frugten af alle hans lave Bestræbelser. (vender sig rask om mod Stendyssen; Storm er traadt frem for at forsøge at liste sig bort og staar ved Dyssen, belyst af Maaneskinnet). Ha, se der! Synet, Synet!

De sammensvorne (paa et Tegn af William).

Aanden! Hans Faders Aand! Paa Flugt!

(kaster deres Vaaben og styrter afsted).

3die Scene.

Hamlet, Storm.

Hamlet.

Hvad? er det Dem, Hr. Storm, der kommer og skræmmer mine tapre Mænd?

Storm (forceret spøgende).

Ja, jeg havde tilfældigvis hørt om, hvad de havde for. og saa morede det mig —

Hamlet.

Ja, det var en ypperlig Idé! Men siden jeg træffer Dem, maa jeg maaske bede Dem om en lille Tjeneste. (tager Brevet frem). I Eftermiddag har en af Folkene i Haven fundet dette Brev, som er adresseret til min Søster; hun kjender ikke Haandskriften, saa lidt som jeg, og vil ikke modtage det. Hun har derfor overdraget mig at udfinde Afsenderen og uden Opsigt levere ham det tilbage. — Jeg har ikke vist det til andre, men da De er her fra Egnen, kjender De maaske Haandskriften? (rækker ham det).

Storm (forlegen).

Ja, jeg ved ikke, om —

Hamlet.

Gjør mig den Tjeneste at undersøge det nøjere, og hvis De udfinder, hvem Brevskriveren er, at levere ham det tilbage uden videre Kommentar. Tak! Gaar De med op?

Storm.

Aa, undskyld et Øjeblik! (afsides). Det er ham, der staar bagved det hele, men han skal faa det betalt. (højt, med Værdighed). Maa jeg spørge Dem, hvorfor De før forhindrede Frøken Eva i at danse med mig?

Hamlet (høflig).

Det gjorde jeg ikke; jeg advarede hende blot mod at danse for meget. Det var lutter Omhyggelighed for hende. Hun er jo min Niece, ved De.

Storm (koldt, i en haanende Tone).

Ja, jeg hørte nok, at hun kaldte Dem Onkel. Det er jo et meget rørende Forhold. De kysser hende maaske ogsaa paa Panden?

Hamlet (gjør en heftig Bevægelse, men fatter sig og siger tørt).

Hvad Fanden kommer det egentlig Dem ved?

Storm (som før).

Nej, aldeles ikke, men det maa være en Beroligelse for hendes Forældre at vide —

Hamlet (afbryder ham; rolig).

Aa, nej! Jeg ser nok, hvor De vil hen. De vil have, at jeg skal give Dem en paa Øret, og saa vil De udfordre mig. Men selv om jeg vilde sætte mig ud over Landets Skik og Brug, vilde jeg ikke kunne forsvare at have Deres Død paa min Samvittighed. Videnskabelig set er Sandsynligheden nemlig som 99 af 100 for, at jeg stak Dem ihjel.

Storm (har fundet en af de af de sammensvorne tabte Fleuretter og vugger den i Haanden paa en betydningsfuld Maade).

Ja, jeg vil dog gjøre Dem opmærksom paa, at jeg har lært at fægte i Paris hos Pons.

Hamlet (med uforstyrrelig Ro).

Netop derfor! Erfaringen viser, at i de fleste Dueller med dødeligt Udfald er det de øvede Duellanter, der bukker under. Jeg har særlig studeret Duelstatistiken.

Storm (med stigende Forbitrelse, afsides).

Nu skal jeg dog give ham en Lection. (højt). Det kunde jeg dog have Lyst til at se. Her

ligger Fleuretter; saa kan vi jo prøve, om det slaar til.

Hamlet (som før).

Nej, det kan jeg ikke indlade mig paa. Her er Chancerne jo aldeles ikke som i en virkelig Rencontre.

Storm (haanlig).

Naa, det var altsaa en af Deres sædvanlige Spidsfindigheder; dem kjender vi nok.

Hamlet (afsides).

Han irriterer mig, den Karl! — Jeg har dog kunnet fægte engang, — naa, lad os prøve! (højt) Ja, har De Lyst, kan vi jo forsøge, om Theorien ogsaa slaar til for dette Tilfælde. (han lægger sin Kjole og tager Fleuretten).

Storm (ligeledes, afsides).

Nu skal han dog blive til Aal.

Hamlet (en garde).

Se saa, behag at attakere! (parerer under det følgende). Den kunde jeg parere, den var nu heller ikke vanskelig. — Ja, det er en udmærket Finte, den kjender jeg. — Ja, De gjemmer det bedste tilsidst, kan jeg mærke. — Det var den

værste, men den kunde dog tages. Nu er Turen til mig. — Det er egentlig ganske morsomt, hvad?

Storm (forbitret).

Aa, stød De bare til.

Hamlet (trænger ind paa ham med gjentagne heftige Udfald, som Storm forgjæves søger at parere).

Som De vil! (støder). Den sad, og den — og den med. — og nu er De væk! (slaar ham Fleuretten af Haanden). Respekt for Statistiken, min Herre! det er en stor Videnskab. (gaar hen og tager sin Kjole paa). Hør nu, Hr. Storm, nu skal jeg sige Dem en Ting. (i Begyndelsen i en rolig, overlegen Tone, men efterhaanden med stigende Heftighed). De er et stort Barn, derfor har jeg ogsaa indladt mig paa at staa her og lege med Dem, og derfor kan jeg ogsaa bære over med Deres Fornærmelser før mod den unge Dame, som — for Øjeblikket er min Faders Gjæst. Men tir mig ikke mere. Jeg bliver sjælden hidsig, men saa bliver jeg det ogsaa for Alvor, og i dette Øjeblik føler jeg en brændende Lyst (hæver Fleuretten) til at give Dem Fladen af min Klinge i Ansigtet! — (standser og vender sig bort for at betvinge sin Heftighed).

Storm (forskrækket, afsides).

Han er bindegal! Det er vist det rigtigste at gaa. (iler ud).

Hamlet (afsides).

Det er dog Pokkers med den Hidsighed! naa, lad det nu være godt! (vender sig om). Hvad for noget? (iler hen og ser ud) Ja, min Sandten! der løber han, (ser Storms Kjole) og lader sin — Løvehud blive tilbage! Hahaha! Og her staar jeg som Herkules, aldeles forskrækket over min Sejr. (kaster Fleuretten). Aa Gudbevares, hvor det gjør godt engang igjen at blive rigtig gal i Hovedet! Det havde jeg ikke tiltroet mig selv. — Jeg ved ikke, hvad der gaar ad mig iaften. (tager sig til Hovedet). Det jager gjennem mit Hoved med en Mylr af de vildeste Tanker, det er som en hel Sværm af kaade Smaafyre, der napper i mig og vrænger ad mig. (med et pludseligt Udbrud af kaad Lystighed). Nu ved jeg, hvad det er! Det er min Ungdom, der farer forbi mig inat for sidste Gang og vinker til Farvel. Den kalder paa mig. Den vil slaa et Slag endnu som Kong Harald. Ja, den skal fare gladelig til Valhal! Afsted til Dansesalen! der er en Valplads for

mig; nu har jeg faaet en Ærgjerrighed. — Iaften vil jeg være Ballets Løve! (iler ud).

Tæppet falder.

2det Tableau.

Pladsen ved Hængekøjen, udpyntet med kulørte Lamper. Flagstænger med Vimpler og Guirlander. Paa Landgangsbroen et Transparent med Bogstaverne A. B. Paa Hængekøjens Plads staar en Bænk foran Skjærmen, som er omdannet til en Grotte med kulørte Lamper: Baaden er ligeledes dekoreret med Lamper. I sidste Kulisse tilvenstre skimtes den yderste Ende af et dækket Aftensbord. Ved Tæppets Opgang ses en Kvadrille i fuld Gang. I Dansen deltager William, Sax, Smith, Bauer. Brynhilda, Astrid og Skovrideren foruden de fremmede Gjæster. Jægermesteren og Tante Beate med de ældre ser til. Eva og Paola staar i Forgrunden tilhøjre og ser paa Dansen. Peter og Maren byder Forfriskninger om.

1ste Scene.

Eva, Paola. (Dansen hører op, og de dansende spreder sig i Baggrunden).

Paola (til Eva).

Naa, du har heller ingen Herre! Min er løben fra mig; men han maa forresten gjerne blive borte, for det er nemlig den gale Italiener.

Eva.

Ja, jeg skulde danse med Hamlet, og jeg kan ikke begribe, hvor han er bleven af. Jeg

begynder at blive ganske urolig for, at der skal ske noget. Storm blev før saa rasende paa Hamlet, fordi han sagde til mig, at jeg skulde ikke danse for meget, da Storm vilde inklinere for mig. Du skulde have set de Øjne, han sendte ham! Nu er de begge to borte, og jeg ved næsten ikke, hvad jeg skal tro.

Paola (leende).

Aa, hvad! i værste Tilfælde skyder Hamlet vel Italieneren, og saa bliver jeg Enke; det skal jeg saamænd bære med Anstand. Jeg vilde bare ønske, at der vilde komme en og snappe mig bort, inden han kommer tilbage.

William (raaber).

Ja, mine Herrer! Tante Beate mener, at der bliver Raad til en lille Mazurka endnu inden Bordet. Fri Inklination! (bukker for Paola. Man hører Musik fra venstre, og der danses en Mazurka i Baggrunden).

Astrid (til Eva).

Du har vel ikke set Hamlet? (sætter sig tilhøjre).

Eva.

Nej, jeg kan ikke begribe, hvor han er henne. (til en inklinerende Herre). Tak! (danser ud).

Peter (præsenterer Astrid en Bakke med et Glas).
Limonade?

Astrid (tager det).

Tak! (udstøder et Skrig). Ah! (opdager et Brev under Glasset paa Bakken).

Peter (dæmpet).

Bare rolig! (gaar).

Astrid (tager Brevet frem. afsides).

Det er Hamlets Haandskrift. (gaar tilside og læser det).

Eva (nede i Forgrunden tilvenstre).

Gid jeg dog ikke havde nægtet at danse med ham! Jeg glemmer ikke det Blik, han sendte Hamlet!

2den Scene.

De forrige, Hamlet (hurtig fra venstre).

Hamlet (til Eva).

Her er jeg, Frøken! undskyld!

Eva (med et Skrig).

Ah! hvor jeg blev angst!

Hamlet.

Men Frøken dog! De er jo ganske bleg!

Eva (fatter sig).

Aa, nej, det har ikke noget at betyde, det er strax ovre.

Hamlet.

Kom, sæt Dem her og fortæl mig, hvad der er ivejen. (de tager Plads tilvenstre i Forgrunden).

3die Scene.

Astrid og Brynhilda (kommer ned i Forgrunden).

Brynhilda.

Naa, hvad er det saa, du vil, min Ven!

Astrid.

Jeg vil gjerne have, at der skal være fuld Fortrolighed imellem os, og derfor vil jeg uden Omsvøb sige dig, at jeg idag mod min Vilje kom til at overvære et underligt Optrin mellem dig og — en ung Herre, som endte med, at han — kyssede dig.

Brynhilda (afsides).

Av! (højt) Ja, kjære Astrid, det maa du ikke misforstaa! Husk paa, hvordan han er! Det var saadan et Udbrud af — Sentimentalitet.

Astrid (indigneret).

Brynhilda! jeg kan ikke forstaa den Maade, hvorpaa du tager det. Er du forlovet med ham eller ej?

Brynhilda (irriteret og forundret).

Men, kjære, hvorfor vil du dog tage dig det saa nær? Han er jo dig aldeles ligegyldig.

Astrid.

Ja, men det er ogsaa med Hensyn til dig, jeg taler. Husk paa, at maaske ogsaa andre end jeg har set det. Hvis I er forlovede, da raader jeg dig til at vedkjende dig det aabent. Du skulde lade det deklarere strax her iaften ved Bordet. (afsides). Nu skal det være forbi med dette oprørende Dobbeltspil.

Brynhilda (ironisk).

Ja, jeg takker for dit Raad, men lad os foreløbig tale lidt sagtere, for der kommer Tante Beate.

4de Scene.

De forrige, Tante Beate.

Beate.

Naa, nu er Bordet strax færdigt. Hvem skal De have til Bords, Brynhilda?

Brynhilda (ligegyldig).

Aa, jeg troer, det er Frank. Undskyld! (gaar).

Tante Beate (hemmelighedsfuld).

Ja, den Borddans, den har noget at betyde!

Astrid (adspredt).

Ja, det siger man jo.

Beate (som før).

Ja, jeg skal ikke blive overrasket, hvis vi faar Nyt at høre endnu iaften. Men nu maa vi skynde os med at faa Bordene iorden. Vil du hjælpe mig?

(Beate og Astrid gaar. Et mindre, dækket Bord flyttes ind og stilles, langs Kulisserne tilvenstre, sammen med Hovedbordet i Hesteskoform).

5te Scene.

Brynhilda (ved Grotten tilhøjre).

Astrid er saa forunderlig iaften. Vi var nær blevne Uvenner før. Det irriterer mig, at jeg slet ikke kan forklare hende, at det i Virkeligheden er det rene Pjank. Aa, det er ogsaa den fjantede Page! ja lad mig bare faa fat i ham!

Adolf (nærmer sig, afsides).

Der sidder hun! Nu gjælder det at være fin; jeg maa se at forklare hende, at min Opførsel, rent æsthetisk set, var undskyldelig. Jeg lod mig digterisk rive med af Situationen. (højt) Frøken!

Brynhilda (afsides).

Ja, bi du kun! (vender sig fra ham og vifter sig).

Adolf (dæmpet).

Er min Brøde saa stor, at den ikke kan tilgives?

Brynhilda (skarp).

Det kommer an paa, hvor stor Angeren er. (De skjules i dette Øjeblik af Grotten, saa at de ikke kan ses af Selskabet i Baggrunden).

Adolf (som før).

Frøken! den smukke Blomst vredes ikke paa den letsindige Sommerfugl, der røver et Kys og — flagrer videre. (Brynhilda vifter sig stærkere). En Digter er som Sommerfuglen, han maa leve i skiftende Indtryk og Stemninger, og er hans Følelse end flygtig, saa har den dog i det Sekund, den varer, mere Sandhed og Dybde end den, der kan lade sig fængsle i trivielle Baand.

Naar han møder det skjønne paa sin Vej, da siger han som Sommerfuglen til Blomsten: Du kan skjænke mig et saligt Øjeblik, og du kan knuse hele mit Livsmod med et eneste — (rækker Haanden ud imod hende).

Brynhilda (slaar ham over Fingrene med Viften).

— Smæk! Hvad der gjælder for Sommerfuglen, gjælder ikke for enhver — sølle Puppe! (gaar fra ham).

Adolf (sønderknust).

Ja, saaledes maatte det jo komme; thi saadan gaar det i Livet, og jeg beholder dog Ret, der har havt Mod til at skildre, hvor sørgeligt det er. — Saa blev min Roman da færdig; nu mangler kun — Dødsscenen! Min Forlægger skal ikke kunne beklage sig! (bitter) Det bliver lige 10 Ark. (gaar hen mod Baggrunden, hvor man begynder at tage tilbords).

6te Scene.

William (klapper op).

Maa jeg bede D'hrr. tage Damer tilbords!

(Musiken spiller en Marche; ved det lille Bord tilvenstre tager Plads: William med Paola, Hamlet og flere af de andre

unge; af Gjæsterne ved det store Bord ser man yderst ved Bordenden **Skovrideren** og ved Siden af ham **Frank** med **Brynhilda**. Kort efter at man er kommen tilbords, hører Musiken op. Der slaaes paa et Glas ved det store Bord (bag Scenen) og man hører, at der siges „Tys").

Hamlet (rejser sig og lytter, derpaa slaar han paa sit Glas).

Mine Damer og Herrer! min Fader holder i dette Øjeblik henne ved det andet Bord en Tale, som jeg vil advare dem mod at lytte til, for det er nemlig umuligt at høre et eneste Ord af den. Min mangeaarige Forbindelse med Manden og mit Kjendskab til Sandsynligheds-beregningen siger mig imidlertid, at han i dette Øjeblik siger Dem Tak for Deres Nærværelse her iaften paa Skovnæs og bringer Dem et Velkommen, som jeg herved har den Ære at gjentage for dette Bords Vedkommende! (Der klinkes under dæmpede Hurraraab. Umiddelbart efter Hurraraab bag Scenen fra Hovedbordet).

Paola (til William).

Se, det var pænt! Er der ikke ogsaa noget, De har paa Hjerte.

William (med Hentydning).

Ak ja, Frøken! hvis jeg bare turde tale!

Paola (uden at forstaa det).

Vist tør De saa! De maa gjerne.

William.

Naa, De giver mig Lov til at tale, Frøken? Ja, naar jeg ser en Lejlighed, skal jeg nok benytte den. (drikker med hende).

Frank (kommer med sit Glas i Haanden).

Jeg vilde gjerne hilse paa mine brave Stalbrødre.

William.

Hurra, der har vi ham selv. „Vor Kaptejn er mange Penge værd, Penge værd"; ja, Frank, dette her var dog et lykkeligt Skibbrud!

Frank (sagte til Hamlet).

Hvordan gaar det?

Hamlet (sagte).

Hun har først nylig faaet Brevet. Benyt det første Øjeblik, naar du ser hende alene! (taler sagte med ham; højt) Hør, er der ingen, der vil tale? Hvor bliver Skovrideren af? han plejer ellers at være en sikker Mand. Han taler vel nok for Fødselsdagsbarnet.

William.

Ja, men hør! vi maa ogsaa have Skovrideren til at udbringe Damernes Skaal. Den kan

godt gaa med i Skaalen for Astrid. Frank, du maa pirre lidt ved ham, naar du kommer derhen.

Frank (idet han gaar tilbage til sin Plads).

Ja, jeg skal sige det til ham.

Astrid (kommer fra den anden Side).

Jeg maatte dog se, hvorledes I havde det herhenne. Jeg sidder saa ene, eftersom min Bordkavaler er borte. Han er nok bleven syg og er gaaet, siger man.

William (peger hen paa Frank).

Se, nu er Frank ilav med Skovrideren om Talen!

Astrid (opmærksom).

Hvad er det for en Tale?

William.

Ja, det skulde du bare vide! Hurra! der har vi Skovrideren! (Stormende Modtagelse; man rejser sig fra det lille Bord og gaar nærmere til Taleren; Hamlet og Astrid nærmest i Forgrunden).

Skovrideren (for Enden af det store Bord med Glasset i Haanden).

Ja, mine Damer og Herrer, den fortræffelige unge Mand, som sidder her ved Siden af,

(peger paa Frank) har i dette Øjeblik overdraget mig et meget smigrende Hverv, som jeg med Glæde har modtaget. Hvis De ikke kan gjætte, hvad det er for Følelser, han vil have, at jeg skal tolke, saa behøver De bare at se paa hans nydelige Borddame. (Bifald).

Astrid (sagte).

Brynhilda! Saa er det altsaa afgjort!

Skovrideren.

De unge Herrer er jo altid ude paa Hjerterov, og man kan derfor inddele de unge Damer i dem, der allerede er forlovede, og dem, der staar lige paa Nippet til at blive det. (Bifald og Latter).

Astrid (som før).

Nu er der ingen Tvivl mere; det er godt, at jeg faar Vished.

Skovrideren (hemmelighedsfuld).

Jeg vil netop bede Dem tømme et Glas for et ungt Par, som vi alle ønsker Held og Lykke. (Almindelig Bevægelse).

Astrid (som før).

Nej, jeg kan ikke holde det ud. (vil gaa).

Hamlet.

Astrid, du gaar da ikke? det er jo Skaalen for —

Astrid.

Ja, jeg er her ligestrax igjen. (iler ud tilhøjre, ubemærket af alle, undtagen Hamlet).

Skovrideren (ser sig om for at nyde Selskabets Overraskelse).

Ja, hende kjender De nu saa godt; men De kan tro, han er ogsaa et rent Pragtexemplar. Ja, De kan vist ikke gjætte, hvem det er?

William (rækker Fingren ivejret).

Maa jeg sige det? jeg ved det: det er Skovrideren selv og Tante Beate. (Almindelig Latter).

Skovrideren (leende).

Nej, desværre! Nej, det er saamænd vort lille Fødselsdagsbarn, Astrid og (almindelig Overraskelse) — ja, han er ikke kommen endnu; men lad os ønske, at han snart maa komme, og at han maa være rigtig brilliant. En Skaal for de to! (Bifald og Hurra).

Frank (til Hamlet).

Hvor er Astrid?

Hamlet (peger ud til Siden).

Den Vej! skynd dig!

Beate (til William).

Ja, nu er der istand ovre i Salen, for det bliver vist for kjøligt her.

William.

Ja, lad os bare tage fat strax; men vil du lade dem gjøre ryddeligt her, for den sidste Kotillonstur skal danses herude; den bliver aldeles storartet. (klapper op). Mine Herrer! vi forlægger Scenen til Salen. Stor Borddans og Kotillon med mange ny Overraskelser og Effekter. (Musiken spiller en Marche udenfor Scenen; man rejser sig, og alle gaar, undtagen Brynhilda; Bordene flyttes ud).

7de Scene.

Brynhilda, strax efter Astrid og Frank.

Brynhilda.

Min Kavaler løb fra mig! Han er ikke meget galant. (ser ud). Naa, der er han med — Astrid! i en ivrig Samtale. — Jeg skal dog observere dem paa Afstand! (træder hen i Skjul bag ved Grotten).

Frank og Astrid (fra Siden).

Frank.

Frøken, De maa ikke gaa, før jeg har retfærdiggjort mig fuldstændig.

Astrid (ubestemt).

Nej, men jeg er bange for, at de skal savne mig i Selskabet, og desuden — (afsides). Det var mit Portræt, som Brynhilda gav ham, — men — bare hun dog var her! saa vilde jeg spørge hende om — (med en hurtig Beslutning). Nu vel, da jeg kom tilbage, var Brynhilda endnu ikke alene. Jeg saa et Glimt af en, som gik bort og efterlod en hvid Hue.

Frank.

Ja, det var vel min. Jeg havde givet den til Adolf Jensen, som havde laant mig sin Hat.

Astrid (afsides).

Adolf Jensen! Skulde det være ham, som —

Brynhilda (kommer rask frem fra sit Skjul).

Naa, der træffer jeg nok min Bordkavaler.

Frank.

Undskyld mange Gange, Frøken, men

Brynhilda.

Jeg beder! Hør, Astrid! (afsides). Du havde fuldstændig Ret før; jeg burde have afvist Adolf Jensens Uforskammenhed paa en anden Maade, nu er det sket —

Astrid (dæmpet).

Det var altsaa ham, som —

Brynhilda (ligeledes).

Ja, stille! (højt) Hr. Frank, jeg ser, at De og Astrid har vigtige Ting at tale om. Jeg trækker mig tilbage og overlader hende mine Fordringer paa Dem — som min Kavaler i denne Dans. — Der kommer Astrids Herre, saa bytter vi om.

Astrid (trykker hendes Haand).

Tak, Brynhilda!

8de Scene.

De forrige, Storm (de elskende forsvinder i Grotten).

Storm (til Brynhilda).

Ja, her er jeg! har du ikke set Frøken Astrid?

Brynhilda (viser ham Parret i Grotten).

Du kommer for sent, se der! Stille, gjør dig ikke latterlig. Hvorfor blev du ogsaa saa længe borte? Nu er det for sent: bær det som en Mand og vær rolig!

Storm.

Være rolig! Aa, du ved ikke, hvad Kjærlighed er, naar du taler saadan.

Brynhilda (med Højhed).

Jo, Charles, jeg har ogsaa havt Skuffelser; men jeg har baaret dem i Tavshed, og jeg føler, at jeg havde Sjælsstorhed til — at bære flere endnu; men nu staar det mig klart, at jeg aldrig har elsket nogen Mand; min Kjærlighed hører ikke hjemme i Virkeligheden, men i Kunsten, i den Kunst, som taler Følelsernes og Lidenskabens Sprog levende og kraftig som ingen anden. Ja, jeg gaar til Theatret; jeg skriver endnu imorgen til Theaterchefen.

Storm (gnaven).

Naa, og jeg da?

Brynhilda.

Du har ogsaa en Fremtid at kjæmpe for — husk, jeg har Forbindelser! Foreløbig skal du blive Forstjunker!

(Storm og Brynhilda gaar).

9de Scene.

Frank og Astrid (træder frem).

Frank.

Skal vi gaa ind til de andre?

Astrid.

Aa nej! ikke endnu, der er saa varmt og kvalmt inde i Dansesalen.

Frank.

Ja, men hvis vi bliver her, kan vi strax vente Gratulanterne. Lad os gaa ned i Haven! Eller, se der! (peger paa Baaden). Der ligger Baaden; den er pyntet til Ære for os. Kom! saa ror jeg dig ned ad Aaen.

Astrid.

Ja, men ikke for langt!

Sang Nr. 8. Duet.

Mel.: O Magali ma bien aimee! (Gounod).

Frank.

Se, ned ad Bølgen lys og glat
Gjennem den lune Sommernat.
I Baaden tyst vi styre ud,
Hist venter den i festligt Skrud.
End savner den sit bedste Smykke,
Den ved, med mig i Nat skal den bære min Lykke,
Min lille Brud!

Begge.

For Aftenbrisen mild og varm
Glider vi bort fra Festens Larm.
Gondolen lystrer flink sit Ror,
Vor dyre Fragt vi den betror;
Bær varlig os ad sagte Strømme,
Vor Fremtids Haab og alle dens lyseste Drømme
Du har ombord.

(De stiger i Baaden og ror bort).

10de Scene.

Hamlet (bedækket med Kotillonssløjfer), siden Adolf Jensen.

Hamlet (opdager de flygtende).

Ha, hvad er dette? En Bortførelse! Skjændige Korsar! Er det saaledes, du lønner vor Gjæstfrihed? Naa, Lykke paa Rejsen! (ser efter

Baaden og vinker til Afsked; gaar frem paa Scenen). Det var de to! — Og jeg? (tager sig træt til Hovedet) nu kommer Slapheden efter Rusen — og Tvivlen og — Reflektionen. (ryster det af sig). Gjengangere! Gjengangere! Laan mig et af dine Trolddomssprog til at mane dem bort med „udødelige William“! Hvordan er det, du siger?

„Beslutningens medfødte Ungdomsrødme
Hensygner mat i gustent Overlæg.“

Nej, det skal ikke ske! Jeg vil bort herfra, tumle mig om som Odyssevs og se mange Folk og deres Stæder. Naar jeg saa kommer hjem engang, sidder der maaske en ved Væven og venter.

Adolf (kommer nedslaaet).

Hamlet.

Hvad er du for en Ridder af den bedrøvelige Skikkelse? Hvor er de andre?

Adolf.

De kommer derhenne allesammen i fuldt Optog, men jeg er for træt til mere Kommers. (sætter sig tilvenstre).

Hamlet (gaar hen til ham og slaar ham paa Skulderen).

Hør, Adolf, jeg ser nok, hvad der er ivejen med dig. Jeg forstaar dig; for vi to er egentlig lidt i Familie. Du kan tro, jeg forstaar godt, hvad det vil sige at gjøre Grimacer saalænge, at man tilsidst ikke ved, hvordan ens eget Ansigt ser ud. Følg du mit Raad, læg du Digtningen paa Hylden for en Tid og hold dig til Virkeligheden! Husk Achilles' Ord: det er bedre at være Daglejer i Virkelighedens Rige end at herske over alle Skygger og — Gjengangere!

Adolf.

Troer du da, at Virkeligheden er lykkelig?

Hamlet.

Den er en hel Del bedre end den sommetider skildres, men den største Lykke paa Jorden, det er, at føle sig som en Mulighed, og det gjør jeg iaften.

Adolf (halvhøjt).

Ja, jeg føler mig nærmest som en Umulighed.

11te Scene.

(Under den foregaaende Scene høres efterhaanden nærmere og nærmere Sangen: „Sjung om studentens lyckliga dag“. Efter

Adolfs sidste Replik træder Choret (samtlige Personer fra de foregaaende Scener), ind i Procession. Herrerne bærer kulørte Lamper paa Stænger).

Choret (idet det træder ind).

Hurra!

Hamlet.

Hvad er det?

William (svinger med sin Lygte).

Ja, det er sidste Tur i Kotillonen. Den skal danses hernede. Det er den uigjenkaldelig sidste Overraskelse i Anledning af Astrids Fødselsdag, men den er ikke af mig, den er fra Ernst Bojesen.

Tante Beate (ser sig om).

Men hvor er dog Astrid henne? og Frank?

Hamlet.

Ja, hvem kan finde dem?

Skovrideren (ser ned ad Aaen).

Det kan jeg; for der kommer hun sejlende, og kan De se, hvad jeg sagde! Han er med! Se!

Alle.

Ja se, se!

(Baaden glider langsom ind mod Broen med Astrid og Frank).

William (medens de andre vender sig mod Aaen).

Ja se, se der! (kysser Paola).

Paola.

Naa da, William! vil du være ordentlig!

12te Scene.

De forrige, Frank og Astrid (i Baaden, som lægger til, medens Musiken dæmpet spiller Bryllupschoret af Lohengrin: „Elskende to, drager nu ind!" De forlovede modtages ved Broen af Jægermesteren, Tante Beate, Skovrideren o. a.; de øvrige stiller sig en haie og holder Lygterne højt ivejret, saa at de danner en Buegang, hvorunder de forlovede under Hilsner og Lykønskninger passerer nedad Rækkerne).

Hamlet (munter).

Saa, nu væk med al Bedrøvelse! som Drengen sagde. (til Adolf). Kom, Jensen, lad os tage Del i Folkets Glæde! Se her rækker jeg dig denne vidunderlige Lampe, ønsk blot! og du har alt, hvad dit Hjerte begjærer. (tager en Lampe fra en af Herrerne og giver ham den).

Adolf (med et tungsindigt Smil).

Ja, gid der var noget! Men Lampen hjælper mig ikke; jeg bliver aldrig nogen Aladdin: jeg savner hans væsentligste Egenskab: denne Dristighed til at begjære.

Hamlet (overgiven).

Har du ingen Dristighed til at begjære? Da skal du se, at jeg er en stor Aladdin. (raaber). Hej, Peter, Champagne i Masser! Min Fader trakterer!

Jægermesteren.

Ja, det gjør jeg, og jeg har allerede sendt Bud efter den; der er den! (Peter og Maren kommer med Champagneflasker og Glas). Maa jeg bede Dem forsyne Dem med Glas, saa drikker vi de forlovedes Skaal. (til Astrid) Tillykke, min Pige! Saa blev du da ikke Konventualinde denne Gang!

Beate (mildt fornærmet, men rørt).

Ja, ja, min søde Pige! Gid I maa blive rigtig lykkelige! — Det kom jo lidt uventet. Jeg vilde jo have sat Pris paa, om du havde raadført dig med mig først.

Skovrideren (leende).

Ja, husk det — til næste Gang, lille Astrid! Nej, de unge bryder sig ikke om de gamles Raad; de følger bare deres eget Hovede, — og det kan jeg s'gu godt lide dem for, — thi det minder mig saa levende om mig selv,

da jeg var ung, og derfor vil jeg nu ogsaa foreslaa, at vi drikker et Glas for vor Ungdom. —

Hamlet.

Det er vedtaget! Men lad os bære os ad som i Studenterforeningen i gamle Dage: vi ender med en motiveret Dagsorden, for saa er alle glade. Vi vil drikke et Glas for vor Ungdom og med vor Ungdom, idet vi siger til den: „Tak for godt Bekjendtskab! Du er en ganske flink Fyr; men du kan ikke faa i dit Hovede, at Tiden kræver Alvor af dig og mig; derfor maa vi to skilles, Farvel!" — Saa er vi færdige med den; men vi ved, at det kan hændes for den braveste Alvorsmand iblandt os, at pludselig engang igjen vor Ungdom stikker Hovedet frem og siger: „Her er jeg!"

Slutningssang (Nr. 9).

Mel.: Brudevalsen. (Gade).

Hamlet (hæver Champagneglasset).
Skummende Boble, gjærende Spil!
Snart er som du vor Ungdom svunden.
Ja, lad den briste, naar du ser til,
Gjemmes den bedste Kraft paa Bunden.

Stands din Klage!
Mindet tilbage
Bringer din Ungdom, saa tidt du vil.

Choret (gjentager de tre sidste Linier).

Frank (til Adolf).

Slappes dit Livsmod, sygner dit Sind,
Jeg til en rask Sejlads dig hverver.
Luften derude bruner din Kind
Og kvikker op paa „Muskler og Nerver“.
Nys derude
kæntred min Skude,
(med et Blik paa Astrid)
Stormen dog kasted i Havn mig ind.

Chor.

Nys derude
kæntred hans Skude, o. s. v.

Jægermesteren (til de unge).

Alvor og Kamp er Ungdommens Maal.
Men, naar De mødig gaar fra Striden,
Hvor for Problemer De svang deres Staal,
Kvægende venter Ferietiden.
Her, De ser 'et
Altid Kvarteret
byder Dem venligst Velkommen, Skaal!
(klinker med dem).

Chor.

Tak, vi ser 'et,
Ja, for Kvarteret
Tømmer vi nu en begejstret Skaal.

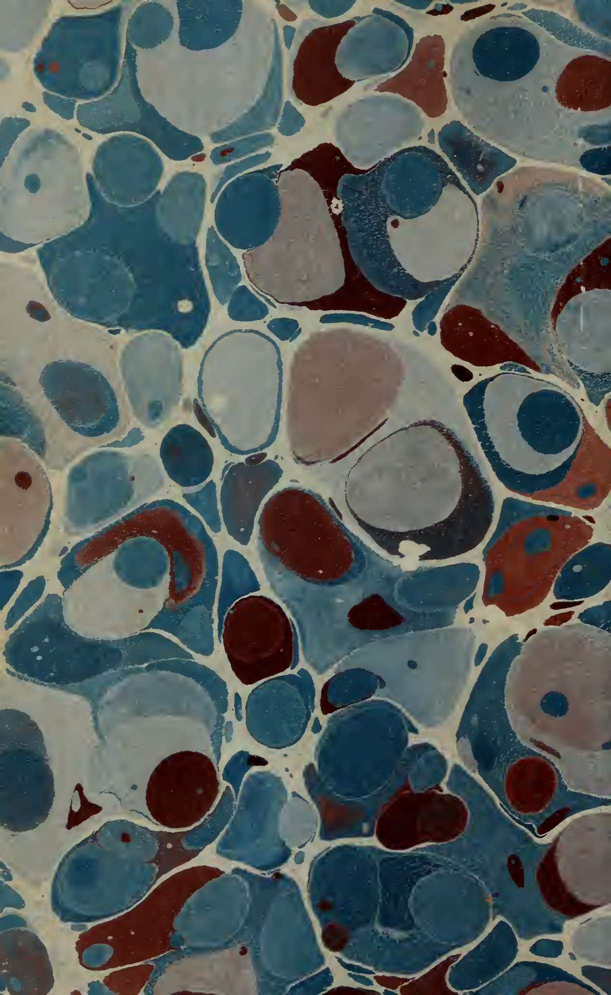
William (til Tilskuerne).

Det, som vor Ungdom egentlig vil
Spørge Dem om, staar nu tilbage.
Kan end Studentens sorgløse Spil
Glæde Dem som i gamle Dage?
Har De Dem moret?
Derpaa beror det.
Nu har De Ordet.
Sig ja dertil!

Chor.

Har De o. s. v.

Tæppet falder.

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 13 05 05 10 023 0